

ΓΕΡΑΚΙ

Ο ΝΕΟΣ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΓΕΡΑΚΙ

Το Παιδί
Του Μυστηρίου

1

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Ο Τζίμ Γκάμπας κάνει
...γκάμ!

Ο ΜΑΚ ΝΤΑΝΥ, ο νεαρότερος αστυνομικός ρεπόρτερ της μεγάλης έφημερίδας «Νταϊνλν Χέραλντ» της Νέας Υόρκης, άνασηκώθηκε στο κρεβάτι του κι έδωσε ένα χαρτοφύλακα σ' ένα μικρό και σβέλτο άραπόκι, που στεκόταν μπροστά του.

—Θά πάς όσο πιο γρήγορα μπορείς, Τζίμ, του είπε, νά παραδώσης τὰ χειρό-

γραφα στην έφημερίδα. Τά περιμένουν για νά βγάλουν παραρτήμα! Καί νά πής στον κ. Έμαρν, τόν άρχισυντάκτη, ότι τó πόδι μου πάει πολύ καλά. Αύριο, θά σηκωθώ άπό τó κρεβάτι. Πήγαινε κι' ελπίζω νά μὴν τὰ κάνης πάλι θάλασσα!

Ο Τζίμ, τó άραπάκι, πού δούλευε κλητήρας στην ίδια έφημερίδα, χαμογέλασε πλατειά δείχνοντας δυό σειρές άπό κάτασπρα δόντια και άπάντησε:

—Μείνε ήσυχος, κ. Μάκ! Θά πάω σαίττα!

Και χάθηκε άπό μπροστά του. Θά κρατούσε την ύπόσχεσί του ο Τζίμ και θά έφταναν έγκαίρως τὰ χειρόγραφα στον προορισμό τους, άν δέν υπήρχαν... ζαχαρόπλαστεία!

Καθώς βγήκε άπό τó σπίτι του Μάκ και πέρασε στο άντικρυνό πεζοδρόμιο, τὰ μάτια του καρφώθηκαν στη μεγάλη βιτρίνα ενός ζαχαροπλαστείου, πού ήταν γεμάτη άπό τούρτες!

—Μεγάλε Θεέ των νέγων!, μουρμούρισε.

Κι' έρριξε... άγκυρα μπροστά στη βιτρίνα!

Δυό ήσαν τὰ κυριότερα χαρακτηριστικά του μικρού Τζίμ: ή μεγάλη εύπιστία του και ή άσυγκράτητη μανία του για τὰ γλυκά. Όταν άντίκρυζε πάστα, τούρ-

τα, σοκολάτα, καραμέλες, τὰ γόνατά του λύνονταν ἀπὸ τὴ λιχουδιά, τὰ μάτια του ἀλλοιθώριζαν καὶ τὸ χαζὸ μυαλό του ἔκανε τότε τὶς πιὸ μεγάλες καὶ πιὸ ἀπίστευτες γκάφες τοῦ κόσμου!

Γι' αὐτὸ οἱ συντάκτες τῆς ἐφημερίδος του τὸν εἶχαν ὀνομάσει Τζίμ Γκάφα καὶ τοῦ ἔδιναν ἀμέτρητες καρπαζιὲς γιὰ τὶς γκάφες του καὶ φιλοδωρήματα γιὰ νὰ ἀγοράζῃ πάστες...

—Μεγάλε Θεὲ τῶν νέγων!, μουρμούρισε πάλι τὸ ἀραπάκι μπροστὰ στὴ βιτρίνα τοῦ ζαχαροπλαστείου. Πεθαίνω γιὰ μιὰ παστούλα καὶ εἶμαι ἀδέκαρος! Κάνε τὸ θαῦμα σου...

Μιὰ φωνὴ εἶπε δίπλα του:

—Μ' ἔστειλε ὁ Θεὸς τῶν νέγων νὰ σὲ κεράσω δέκα πάστες!

Κι' ἓνα χέρι ἔβαλε ἓνα χαρτονόμισμα στὸ δικό του.

Μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, μὲ τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο, μὲ τὴν ἀνάσα πιασμένη, ὁ Τζίμ γύρισε ἄργα. Εἶδε ἓναν ὑψηλὸ κύριο μὲ κόκκινο παπιγιὸν νὰ τοῦ χαμογελάῃ μὲ καλὸ σύννη.

—Γιατὶ χάνεις τὴν ὥρα σου, μικρέ;, τοῦ εἶπε. Δόσε μου τὸ χαρτοφύλακα γιὰ νὰ μὴ σὲ δυσκολέψῃ κι' ἔμπα νὰ φᾶς τὶς πάστες σου! Θὰ σὲ περιμένω ἐδῶ!

Καὶ ἀπλώνοντας τὸ χέρι του τράβηξε τὸ χαρτοφύλακα ἀπὸ τὴ μασχάλῃ τοῦ Τζίμ. Τὸ ἀραπάκι παραξενεύτηκε γι' αὐτό, μὰ τὸ μυαλό του

ἦταν ἀνίκανο νὰ λειτουργήσῃ κανονικά.

—Καλὰ, εἶπε. Κρατήστε τὴν τσάντα κι' ἔφτασα!

Καὶ χώθηκε στὸ ζαχαροπλαστεῖο. Παράγγειλε δέκα πάστες μαζεμένες κι' ἄρχισε νὰ τὶς καταβροχθίζῃ λαίμαργα, μουρμουρίζοντας:

—Ἀααχ! Σ' εὐχαριστῶ, μεγάλε Θεὲ τῶν νέγων! Ἀααχ!

Βρισκόταν στὴν τέταρτὴ πάστα, ὅταν ἀπὸ τὸ κρύσταλλο τῆς βιτρίνας εἶδε τὸν ἀνθρωπο μὲ τὸ παπιγιὸν νὰ ἀπομακρύνεται μὲ τὴν τσάντα. Τὸν εἶδε νὰ μπαίῃ σ' ἓνα αὐτοκίνητο ποὺ περίμενε κοντὰ στὸ πεζοδρόμιο καὶ νὰ ἐτοιμάζεται νὰ ξεκινήσῃ. Ὁ Γκάφας πῆγε νὰ φωνάξῃ, μὰ, καθὼς εἶχε μπουκωμένο τὸ στόμα του, δὲ μπόρεσε νὰ βγάλῃ λέξι. Τὰ χεῖλιά του, ἡ μύτη του, τὸ σαγόνι του ἦσαν πασσαλειμένα μὲ ἄσπρη κρέμα κι' ἦταν πραγματικὰ νὰ ξεκαρδίζεται κανεὶς στὰ γέλια καθὼς τὸν ἔβλεπε νὰ κἀν τρομαγμένος κάτι παράξενους μορφασμούς.

Ἀλλὰ τὸ μικρὸ ἀραπάκι, ὁ Τζίμ, δὲν εἶχε καμμιά ὀρεξι γιὰ γέλια. Κατάλαβε πῶς ἔπεσε σὲ παγίδα καὶ τὴν ἔπαθε. Κάτι ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κάνῃ, γιατί μὲ τὸ δίκιο του ὁ Μὰκ Ντάνυ θὰ γινότανε θηρίο γιὰ τὴν καινούργια αὐτὴ γκάφα του. Τὸ αὐτοκίνητο ξεκινούσε καὶ σὲ λίγο θὰ χανόταν μέσα στὸ πλήθος τῶν ἀμαξιτῶν ποὺ κυκλοφοροῦσαν στὸ δρόμο.

Τότε ο Γκάφας έβαλε όλη τη δύναμή του, κατάπие όλόκληρη την πάστα που είχε στο στόμα του κι άρχισε νά τρέχει. Μπερδεύτηκε στα πόδια μερικών διαβατών, άναποδογύρισε μιá χοντρή κυρία, τρύπωσε κάτω από τá σκέλια ένός ψηλού πόλισμαν που κανόνιζε την τροχαία κι έφτασε τó αυτοκίνητο. Σκαρφάλωσε στο πίσω του μέρος καί, μονάχα όταν γαντζώθηκε καλά, ήσυχασε...

—Τώρα θα με δη σá φάντη μπαστούνι μπροστά του, σκέφθηκε, καί θα τó πάρω τá χαρτιά. Άμ, δέν την παθαίνει εύκολα ó Τζίμ Γκάφας!

‘Ο κύριος με τó κόκκινο παπιγιόν...

ΣΤΟ μεταξύ, ó Μάκ Ντάνυ, καθώς ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του πλάι στο παράθυρο, είχε παρακολουθήσει όλη αύτή τη σκηνή.

—Τού τη σκάσανε τού Τζίμ!, γρύλλισε. Έκλεψαν τá χειρόγραφα... έκείνοι!

Καί, παρ’ όλο πού ó γιατρός τόν είχε συμβουλευσει νά μείνη άκίνητος είκοσιτέσσερις άκόμα ώρες στο κρεβάτι, ντύθηκε διαστικά καί, χωρίς νά λογαριάσει τούς πόνοους τού χτυπημένου του ποδιού πού πρίν δυό μέρες τó είχε τραυματίσει, καθώς δοκιμαζε νά πηδήσει σ’ ένα βαγόνι τού υπόγειου σιδηροδρόμου, κατέβηκε στο δρομο, μπήκε στη μικρή άεροδυναμι-

κή κούρσα του, πού ήταν σταματημένη εκεί, καί ξεκίνησε. Άπ’ τó παράθυρο είχε διακρίνει τó σχέδιο, τó χρώμα καί τó νούμερο τού αυτοκινήτου τού γκάγκστερ. Άλλά, καί αύτó αν δέν ήταν, θα μπορούσε νά τó ξεχωρίση άνάμεσα σέ χίλια άλλα, άφου πίσω του ήταν κρεμασμένο καί ταξίδευε... δωρεάν τó άραπάκι παραλειμένο άκόμα με κρέμες καί σοκολάτες!

‘Ο δρόμος ήταν γεμάτος κίνησι καί ó Μάκ Ντάνυ δυσκολεύόταν κάπως νά όδηγήσει, μá έπρεπε νά κάνη τ’ αδύνατα δυνατά γιά νά προλάβη εκείνον, πού είχε κλέψει, τó χαρτοφύλακά του. Εύτυχώς, σέ κάποια διασταύρωσι, άναψε τó κόκκινο φώς της τροχαίας καί ή μικρή κούρσα τού νεαρού ρέπορτερ κατάρφερε νά τρυπώσει άνάμεσα σ’ άλλα αυτοκίνητα καί νά ζυγώσει τó άμάξι τού άγνώστου με τó κόκκινο παπιγιόν. Την ίδια στιγμή, όμως, έσβυσε τó κόκκινο κι άναψε τó πράσινο φώς. ‘Ο δρόμος ήταν πάλι έλευθερος καί τó αυτοκίνητο με τόν Γκάφα στο πίσω μέρος ξεκίνησε άμέσως καί τρύπωσε σέ μιá πάροδο.

Ο Μάκ τó άκολούθησε. Τώρα ó Τζίμ, πού άναγνώρισε την κούρσα τού λευκού φίλου του, κούνησε χαρούμενα τó ένα του χέρι. Αύτή όμως ή κίνησι ήταν μοιραία γι αυτόν. Τó άλλο χέρι δέ μπόρεσε νά κρατήση τó βάρος τού κορμιού του καί ó μικρός

νεγρος κατακύλησε μέσα στο δρόμο σαν βαρελάκι!

—Στάσου, κύριε Μάκ!, φώναξε και σηκώθηκε. Στάσου!

Ο νεαρός ρεπόρτερ, παρ' όλα τα νεύρα που είχε, φρενάρισε. Είχε μια παράξενη αδυναμία σ' αυτό το παιδί, που ήταν στιγμές - στιγμές έξυπνο, αλλά που τον πιο πολύ καιρό θύμιζε μια άνοητη χήνα.

Ο πατέρας του Μάκ του έδειξε δυο δαχτυλίδια με πετράδια...

—Την έκανες πάλι τή βλοκεία σου, Γκάφα!, του είπε καθώς τον έρριχνε μέσα σ' άμάξι χωρίς να σταματήσει έντελως. Θά φας πάλι τις καρπαζιές σου! Στό λέω για να μην έχεις παράπονο!

Σ' αυτό το μεταξύ, το άλλο αυτοκίνητο είχε σταματήσει έξω από μια μεγάλη σιδερένια πόρτα, στο βάθος του δρόμου. Ο άνθρωπος με το παπιγιόν βγήκε με τον χαρτοφύλακα στα χέρια του.

Άνοιξε τη σιδερένια πόρτα μ' ένα κλειδί που έβγαλε από την τσέπη του, έρριξε μια ματιά δεξιά κι αριστερά, πριν περάσει μέσα, είδε το αυτοκίνητο του δημοσιογράφου, δεν έδωσε σημασία, προχώρησε και χάθηκε απ' τα μάτια τους...

—Εσύ θά με περιμένεις έδω! είπε ο Μάκ στον Τζίμ. Δεν θά το κουνήσης από το αυτοκίνητο, αν δεν γυρίσω. Αν ξανακάνης γκάφα, θά άπολυθής!

Η γροθιά του Μάκ χι γει θαύματα...

ΠΛΗΣΙΑΣΕ στο σπίτι με τροφολάξεις. Ο δρόμος δεν ήταν πολυσύχναστος και αυτό του άρεσε. Απότομα όμως ξαφνιασθηκε. Αναζήτησε με το βλέμμα κάτι στα δάχτυλά του και δεν το βρήκε.

—Αν είχα μαζί μου το δαχτυλίδι, είπε μονολογώντας, όλα θά είχαν τελειώσει τώρα. Άλλά με, τη διασύνη μου το ξέχασα και δεν έχω

τὸν καιρὸ νὰ γυρίσω σπίτι νὰ τὸ πάρω! Νὰ δούμε πὼς θὰ τὰ καταφέρω τώρα...

Σκαρφάλωσε σὰν αἴλουρος στὰ κάγκελα τοῦ μικροῦ κήπου κι' ἔφτασε στὴν ἐσωτερικὴ πόρτα. Ἦταν κλειστή. Μὰ τὸ ἀνοιγμὰ της ἦταν ἓνα παιχνιδάκι γιὰ τὸν δαιμόνιο νεαρό ἀστυνομικὸ ρέπορτερ. Ἐβγάλε ἓνα μικρὸ ἐργαλεῖο καὶ σὲ λίγο ἀθόρυβα βρέθηκε σ' ἓνα εὐρύχωρο χῶλ. Ἀκουσε κάποιον πού μιλοῦσε μεγαλόφωνα. Πλησίασε πρὸς τὰ ἐκεῖ κι' ἀπὸ μιὰ μισάνοιχτη πόρτα εἶδε τὸν ἀγνωστο με τὸ παπιγιὸν νὰ τηλεφωνῇ σὲ κάποιον εὐχαριστημένους.

— ἔχουμε τὰ χειρόγραφα τοῦ μωροῦ στὰ χέρια μας, ἔλεγε. Μὴ σὲ νοιάζει! Γι' ἀπόψε τουλάχιστον πρέπει νὰ ἡσυχάσης. Δὲν θὰ δημοσιευθῇ τίποτα. Τὸ «Νταίλυ Χέραλντ» θὰ κυκλοφορήσῃ, χωρίς τὸ ἄρθρο του. Ὡς αὐριο ἔχουμε, λοιπόν, καιρό... Ἡ δουλειά μας θὰ ἔχῃ τελειώσει καὶ τότε μπορεῖ νὰ γράφῃ ὅ,τι τοῦ γουστάρει, ἂν εἶναι ἰζωντανός! Τὸ ἀεροπλάνο εἶναι ἑτοιμο; Ὡραία!

Ὁ Μὰκ ἔμεινε ἀκίνητος. Τὸν ἄφησε νὰ τελειώσῃ, γιατί δὲν ἤθελε νὰ πληροφορηθῇ ὁ ἄλλος πού βρισκόταν στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος τί ἐπρόκειτο νὰ συμβῇ, καὶ ὅταν τὸν εἶδε νὰ ξαναβάλλῃ τὸ ἀκουστικὸ στὴ θέσι του, ἔσπρωξε τὴν πόρτα καὶ χύμηξε ἀπάνω του. Ἡ πρώτη γροθιά τοῦ Μὰκ Ντάνν βρῆκε

Τὸ Γεράκι, ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος ἔρπυξε τὸν αἰσὶ ἀπὸ τὸ λαιμό!

τὸν ἄνθρωπο με τὸ κόκκινο παπιγιὸν στὸ σάγονι. Ἡ δευτέρη ἦταν στὸ στομάχι καὶ ἡ τρίτη τοῦ ξεβίδωσε τὴν κάτω μασέλα. Ἐκεῖνος ξαφνιασμένος ἀπὸ τὴν ἀπρόσπτη ἐπίθεσι παραπάτησε σὰν μεθυσμένος καὶ πῆγε καὶ ἀκούμπησε τὴ ράχη του στὸν ἀπέναντι τοῖχο βλαστημῶντας.

— Τώρα εἵμαστε πᾶτσι, φίλε!, τοῦ εἶπε ὁ ρέπορτερ.

Φέρε τον χαρτοφύλακα με τα χαρτιά αν δεν θέλεις να θυμώσω περισσότερο!...

—Ο χαρτοφύλακας είναι καλά φυλαγμένος!, αποκρίθηκε εκείνος κι' έβαλε το χέρι στην τσέπη. Τώρα θά' μού το πληρώσεις αυτό που έκανες, μωρό! Θά' μού το πληρώσεις και άμέσως μάλιστα!

Ο Μάκ Ντάνυ είδε τότε τη σκοτεινή κάννη ενός πιστολιού να τον σημαδεύει και πήδησε πλάγια. Η σφαίρα πήγε και καρφώθηκε στην άλλη πλευρά του τοίχου.

—Ακόμα δεν έβαλες μυαλό!, του φώναξε ο ρέπορτερ. Πέταξε αυτό το παιχνίδι που κρατάς στα χέρια σου, αν δε θέλεις αύριο να σου κάνουν κηδεία... μετά μουσικής!

Μά ο άλλος ξαναπίεσε τη σκανδάλη. Ο Μάκ Ντάνυ, ο νεαρότερος ρέπορτερ της Νέας Υόρκης, είδε μια καινούργια γλώσσα φωτιάς κι' ένοιωσε ένα κάψιμο στο άριστερό αὐτί. Τώρα θύμωσε πιο πολύ και, παρ' όλο που τον πονούσε δυνατό το πληγωμένο του πόδι, ώρμησε σαν λεοπαρδαλή άπάνω του. Η σιδερένια τανάλια των δαχτύλων του τυλίχθηκε στον καρπό του ώπλισμένου χεριού και το πιστόλι ξέφυγε από εκείνον που το κρατούσε κι' έπεσε στο πάτωμα. Με το άλλο χέρι ο Μάκ του έδωσε μια καινούργια γροθιά άνάμεσα στα φρύδια και ο άνθρωπος με το κόκκινο παπιγιόν μουγκρισε σαν πληγωμένο βόδι και είδε δέκα χιλι-

άδες χρωματιστά άστράκια να κάνουν βόλτες γύρω άπ' το κεφάλι του.

—Μ' έφαγες, βυζανιάρικο!, του είπε σκουντίζοντας τα ματωμένα του χείλια. Άλλη φορά όμως θά' τα κουβεντιάσουμε.

Ο ρέπορτερ έσκυψε και πήρε το πιστόλι.

—Πού είναι ο χαρτοφύλακας; ρώτησε.

Εκείνος έδειξε το δεξιό συρτάρι ενός τραπεζιού.

—Έκεί μέσα είναι!

Ο Μάκ προχώρησε προς το συρτάρι που τού έδειξε και τ' άνοιξε. Ο χαρτοφύλακας ήταν πραγματικά εκεί. Δεν τον είχε γελάσει. Άπλωσε το χέρι να τον πάρει, μά την ίδια στιγμή άπλωσε κι' ο άλλος το χέρι στον τοίχο και γύρισε ένα κουμπί, που έμοιαζε με ηλεκτρικό διακόπτη. Τότε, ο Μάκ αίσθάνθηκε ένα κομμάτι από το πάτωμα να υποχωρή κάτω από τα πόδια του και να βρίσκεται στο κενό...

Ένοιωσε να πέφτει σ' ένα τσιμεντένιο υπόγειο. Η καταπακτή ξανάκλεισε και ο Μάκ βρέθηκε τυλιγμένος μέσα σ' ένα βαθύ σκοτάδι. Τώρα ξαναθυμήθηκε το δαχτυλίδι. Για την ακρίβεια δυο δαχτυλίδια θυμήθηκε. Ένα με μια γαλάζια πέτρα κι' ένα με πράσινη. Τα φορούσε στα δάχτυλά του και δεν τα άποχωριζότανε ποτέ. Μά τούτες τις δυο τελευταίες μέρες, που βρέθηκε με πληγωμένο πόδι στο κρεβάτι, τα έβγαλε και

τὰ ἔκρυνε στὸ συρτάρι τοῦ κομοδίνου του, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ τὰ χρειάζονταν, μιὰ καὶ ἀναγκάστηκε νὰ θρίσκειται κλεισμένος στὸ σπίτι.... Πόσο εἶχε πέσει ἔξω!

Τὸ Γεράκι, ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος...

ΑΛΛΑ ἂς πάρουμε τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά τους. Ὁ Μὰκ Ντάνυ ἦταν ὁ νεαρώτερος ρέπορτερ τοῦ «Νταϊήλν Χέραλντ», μὰ αὐτὸ δὲν τὸ ἐμπόδιζε νὰ ἔχη καταπληκτικές ἐπιτυχίες στὸ ἀστυνομικὸ ρεπορτάζ, τόσες πού ἔκαναν τὸν ἀρχισυντάκτη του τὸν κ. Πήτερ Ἐμορὺ νὰ λήη κάθε τόσο:

—Αὐτὸ τὸ παιδί ἀποτελεῖ γιὰ μένα ἕνα μυστήριο. Εἶναι μαθητευόμενος δημοσιογράφος, μὰ τὸ μυαλό του λειτουργεῖ σὰν τὸ μυαλό ἑνὸς παλαιοῦ ρέπορτερ κι' ἔχει μύτη πού θὰ τὴ ζήλευε τὸ καλύτερο λαγωνικὸ τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας. Νὰ μὲ κρεμάσουν ἀνάποδα, ἂν αὐτὸ τὸ μωρὸ δὲν γίνη μιὰ μέρα ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ντέτεκτιβ τοῦ κόσμου!...

Ὁ Μὰκ ἦταν ἕνα γεροδεμένο παλληκάρι δεκαοκτὼ περίπου χρονῶν, μὲ ξανθὰ σγουρὰ μαλλιά καὶ μπλὲ μάτια καὶ μ' ἕνα παιδιαστικὸ πρόσωπο γεμάτο καλοσύνη κι' εὐγένεια. Ὅμως τοῦτα τὰ μάτια καὶ τὸ πρόσωπο συννέφιαζαν κι' ἔμοιαζαν μὲ οὐρανὸ γεμάτον καταιγίδες, ὅταν ὁ Ντάνυ ἔμπαινε στὸ

Ἡ γροθιά τοῦ Μὰκ χτύπησε τὸν ὀρθωτὸ μὲ τὸ παπιγιόν!

χορὸ, κυνηγώντας τοὺς ἐγκληματίες πού ἤθελαν νὰ δλάψουν τὴν κοινωνία. Ἄφοβος, τολμηρὸς, ἀσυγκράτητος, ἀληθινὰ γενναῖος, ἀμείλικτος διώκτης τοῦ ἐγκλήματος, δὲ λογάριάζε ποτὲ τὴ ζωὴ του, ὅταν ἦταν νὰ ριχτῇ στὴ σκληρὴ μάχη. Τότε κανεῖς δὲ μπορούσε ν' ἀστερευτῇ μαζί του. Ὅσοι κακοῦργοι εἶχαν γνωρίσει τὴ σιδερένια του γροθιά καὶ τὸ κελαῖδημα τοῦ ἡμιαυτόματου πιστολίου του

είχαν να τὸ κάνουν καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἦταν καὶ πολὺ εὐχαριστημένοι ἀπὸ αὐτὴ τὴ γνῶριμία.

Τὸ ὄνομά τοῦ Μὰκ Ντάνυ ἦταν σ' ὅλα τὰ στόματά κι' οἱ Ἀμερικανοὶ κι' οἱ Ἕλληνες γιὰτὶ ὁ νεαρὸς ἥρωας ἦταν ἀπὸ Ἑλληνίδα μητέρα—μιλοῦσαν μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ καμάρι γιὰ τὴν πολλοκαριὰ του. Ὅπως μιλοῦσαν μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὸ θρυλικὸ

Ἔπεσε στὸ βάθος ἐνὸς τσιμεντέ-
νιου ὑπογείου!

Γεράκι, τὸν Νέον Ὑπε-
ράνθρωπο, τὸν ἀτσάλινο προ-
στάτη τοῦ Δικαίου, χωρὶς νὰ
πηγαίνει ὁ νοῦς τους πῶς ὁ
Μὰκ Ντάνυ καὶ τὸ Γεράκι ἦ-
ταν ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσω-
πο. Πραγματικά, μόνο δυὸ
ἄνθρωποι στὶς Ἠνωμένες
Πολιτείες ἔξεραν τὸ μεγάλο
μυστικὸ πῶς ὁ Μὰκ Ντάνυ
ἦταν τὸ Γεράκι καὶ τὸ Γερά-
κι ὁ Μὰκ Ντάνυ, ὁ νεαρὸς πέ-
πορτερ τοῦ «Νταϊήλυ Χέ-
ραλντ».

Τὸ μυστικὸ τοῦ Γερακιοῦ
ἐρχόταν ἀπὸ πολὺ μακρὰ,
μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς Ἀπὼ
Ἀνατολῆς. Ὁ πατέρας τοῦ
Μὰκ ἦταν ἓνας πολυταξιδε-
μένος σοφὸς καί, λίγο ποὶν
πεθάνη, τὸν κάλεσε στὸ κρεβ-
βάτι του καὶ τοῦ φανέωσε
κάτι ἐκπληκτικὸ, ποὺ τὸ εἶ-
χε μάθει ἀπὸ τὸ στόμα ἐνὸς
ιερέα τοῦ Βούδδα, στὶς Ἰν-
δίες.

—Ἐνὼ θὰ πεθάνω σὲ λί-
γο, γυιέ μου, τοῦ εἶπε. Ἀλ-
λά, πλὴν κλείσω τὰ μάτια
μου, θὰ σοῦ ἐκμυστηθεῖ τὸ
μεγάλου μου μυστικόν. Θέ-
λω ὅμως νὰ μοῦ δοκιστής
πῶς ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ δὲν
πρόκειται νὰ τὸ χρησιμοποιο-
ῇς παρὰ μονάνα γιὰ τὸ
καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος...

—Σοῦ τὸ ἀρκίζουσι, πα-
τέρα, εἶπε μὲ δακρυσμένα μά-
τια ὁ Μὰκ.

Τότε ὁ πατέρας του ἔβγα-
λε δυὸ χουστὰ δαχτυλίδια ποὺ
φοροῦσε στὸ χέρι καὶ τοῦ τὰ
ἔδωκε.

—Πέρασέ τα στὰ δάχτυ-
λά σου, τοῦ εἶπε. Τὸ ἓνα, ὁ

πως βλέπεις, έχει μιὰ μπλέ πέτρα τὸ ἄλλο μιὰ πράσινη. Κάτω ἀπὸ τὶς πέτρες αὐτὲς κρύβεται τὸ μεγάλο μυστικό. Οἱ πέτρες ἀνοιγοκλείνουν σὰν καπάκια καὶ κρύβουν κάτω τους ἓνα ὕγρo. Ἡ μιὰ ἢ μπλέ, κρύβει τὸ ὕγρo πὺ δίνει δύναμι καὶ σβελτάδα σὲ κείνον πὺ θὰ βάλῃ στὸ στόμα του ἔστω καὶ μιὰ ἀπειροελάχιστη σταγόνα του. Τὸν κάνει ἄτρωτο ἀπὸ τὶς σφαῖρες, μὲ σιδερένια μπράτσα, ὑπεράνθρωπο ἱκάνο νὰ ταξιδεύῃ στὸν ἄερα σὰν γεράκι, νὰ περπατᾷ στὴ θάλασσα, νὰ τσακίξῃ μὲ μιὰ γροθιά ἓνα μεγάλο κανόνη, ἱκάνο μ' ἓνα λόγο νὰ πραγματοποιῇ τὰ πιὸ ἀπίθανα καὶ ἀπίστευτα πράγματα. Ἡ ἄλλη, ἢ πράσινη, κρύβει τὸ ἄλλο ὕγρo. Τὸ ἀντιδοτο. Μιὰ ἀπειροελάχιστη σταγόνα ἀπ' αὐτὸ ξαναφέρει τὸν ἄνθρωπο στὴ φυσικὴ του κατάστασι...

Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή νὰ μιλήσῃ γιὰτὶ κουράστηκε. Ὁ Μὰκ τὸν κοίταξε μὲ κατάπληξι. Τὰ ἔξυπνα γαλακὰ του μάτια ἦταν γεμάτα θαυμασμό. Δὲ μπορούσε νὰ πιστέψῃ στ' αὐτιά του. "Ἦξερε λοιπὸν ἓνα τόσο μεγάλο μυστικό ὁ πατέρας του καὶ κανεὶς ὡς καὶ τώρα δὲν τὸ εἶχε υποψιαστῇ! Τοῦτος ὁ λιγνὸς ἄνθρωπος μὲ τὰ ἄσπρα μαλλιά καὶ τὸ ἥμερο πρόσωπο, πὺ ἔφαγε τὴ ζωὴ του καὶ ξόδεψε τὴ μεγάλη περυσία του ταξιδεύοντας καὶ μελετώντας διάφορα παλιά

Τὸ ὑπόγειο ἄρχισε νὰ γεμίζῃ σιγά - σιγά μὲ νερό!

βιβλία, γραμμένα ἀπὸ διάσημους σοφοὺς καὶ ἀρχαίμωστὲς τοῦ μεσαίωνα, ἦταν κάτοχος ἑνὸς τόσο σπουδαίου μυστικοῦ, πὺ μπορούσε νὰ τὸν κάνῃ πολυεκατομμυριοῦχο καὶ τώρα πέθαινε σχεδὸν πόντωχος!...

—Θέλω νὰ σοῦ πῶ ἀκόμα κάτι, Μὰκ, συνέχισε ὁ ἐτοιμοθάνατος. Στὸ ἐργαστήριό μου θὰ βρῇς κρυμμένα δυὸ

μπουκάλια πίσω απ' την παλιά βιβλιοθήκη. Στο καθένα απ' αυτά υπάρχει μεγάλη ποσότητα υγρού που μ' αυτό θα μπορούεις κάθε τόσο να ξαναγεμίζεις τὰ δαχτυλίδια. Το πράσινο μπουκάλι είναι για τὸ δαχτυλίδι με τὴν ὁμοίochρωμη πέτρα. Τὸ μπλε μπουκάλι είναι για τὸ ἄλλο. Μπορὺν νὰ σοὺ κρατήσουν πολὺ χρόνια. Δὲ χρειάζεται πολὺ για νὰ πετύχης ἐκεῖνο ποὺ ζητᾷς. Λίγο νὰ βρέξης μονάχα τὴν ἄκρη τῆς γλώσσας σου εἶναι ἄρκετό. Μὲ μιὰ μικρὴ σταγόνα απ' τὸ μπλε υγρὸ γίνεσαι ὑπεράνθρωπος. Τοῦτο μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ πέντε ὥς ἕξι ὥρες. Ἐπειτα, ξαναγίνεται κανεὶς ὅπως πρίν. Ἄν χρειαστῇς νὰ συνεχίσῃς, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ βρέξης πάλι τὴ γλώσσα σου με ὑγρὸ. Ἄν ὅμως θέλῃς νωρίτερα νὰ ξαναγίνῃς φυσικὸς ἄνθρωπος, λίγο υγρὸ ἀπὸ τὸ πράσινο δαχτυλίδι καὶ δρίσκεις πάλι τὸν ἑαυτὸ σου...

Πῆρε μιὰ βαθεῖα ἀνάσα καὶ συνέχισε:

—Τώρα καὶ κάτι ἄλλο. Δὲν πρέπει νὰ ξεχάσῃς πὼς μέσα σου ὑπάρχει κι αἷμα ἐλληνικό. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σοὺ τὸ υπενθυμίσω ἀφοῦ τὸ ξέρεις. Εἶναι Ἑλληνίδα ἡ μητέρα σου. Τώρα λοιπὸν ποὺ πεθαίνω, σ' ἀφήνω μοναδικὸ προστάτη της. Φρόντισε καὶ κάνε ὅ,τι μπορεῖς νὰ τῆς γλυκάνῃς τὸ μεγάλο πόνο. Δόσε της κουράγιο ν' ἀντέξῃ στὴ δοκιμασία. Εἶσαι δεκαεφτά

χρονῶν. Δὲν εἶσαι πιὰ μικρός. Μάθε νὰ φέρνεσαι σὰν ἄντρας. Χτύπησε τοὺς κακοὺς καὶ βοήθησε τοὺς καλοὺς καὶ τίμιους ἀνθρώπους καὶ νὰ μὴν ξεχνᾷς πὼς εἶσαι Ἕλληνας!

—Στὸ ὑπόσχομαι πατέρα, εἶπε ὁ Μὰκ καὶ ἡ φωνή του ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνησι ποὺ τὸν πλημμύριζε.

—Τώρα μπορῶ νὰ πεθάνω ἥσυχος, εἶπε ἐκεῖνος. Φώναξε τὴ μητέρα σου νὰ τὴν ἀποχαιρετήσω...

Τὸ Γεράκι ἀπογειώθηκε γιὰ πρώτη φορὰ...

Η ΠΡΩΤΗ φορὰ ποὺ δοκίμασε τὴν ὑπερφυσικὴ δύναμι τὼν δαχτυλιδίων ὁ Μὰκ Ντάνυ, ἦταν ἓνα μῆνα ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του. Ἦταν ἓνα ξημέρωμα ποὺ γύριζε ἀπ' τὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδας. Δὲν εἶχε χάραξει ἀκόμα. Οἱ δρόμοι ἦσαν ἔρημοι. Τότε καθὼς βάδιζε τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα. Ἐφερε στὸ στόμα του τὴν μπλε πέτρα τοῦ δαχτυλιδιοῦ καὶ ἀπότομα αἰσθάνθηκε τὴ μαγικὴ ἐνέργεια τοῦ μυστικοῦ υγροῦ.

Μέσα σὲ διάστημα μικρότερο ἀπὸ ἓνα δευτερόλεπτο, ἐνοιωσε τὰ μπράτσα του νὰ δένονται σὰν ἀτσάλι, νὰ τυλίγεται ὀλάκερο τὸ κορμὶ του σ' ἓνα ἀόρατο θώρακα, νὰ γεμίξῃ ἡ ψυχὴ του ἀπὸ ἓνα πρωτοφανέρωτο θάρρος! Καὶ τότε, στὴ μέση αὐτοῦ τοῦ δρόμου με τοὺς μεγάλους οὐρανοξύστες, εἶδε τὸν ἑαυτοῦ με μιὰ παράξενη στολή.

Τὸ σπὸρ κοστοῦμι ποὺ φοροῦσε χάθηκε καὶ πήρε τὴ θέσι του μιὰ γαλάζια φόρμα μ' ἓνα κεντημένο ἀπὸ χρυσάφι κεραυνὸ στὰ στήθος καὶ μιὰ κόκκινη μπέρτα κρεμασμένη στοὺς ὤμους του.

—Εἶναι καταπληκτικὸ αὐτὸ ποὺ αἰσθάνομαι!, εἶπε μιλώντας μόνος του. Ποτὲ δὲ θὰ μποροῦσα νὰ τὸ φανταστώ πὼς ἐγὼ ὁ Μάκ Ντάνυ θὰ γινόμεουν μιὰ μέρα Ὑπεράνθρωπος.

Σήκωσε τὰ χέρια καὶ τίνανε τὰ πόδια του. Κατάλαβε, μὲ μιὰ ἀσυγκράτητη χαρὰ καὶ συγκίνησι, πὼς ἀπογειωνόταν. Ὁρμήσε σὰ γεράκι πάνω ἀπὸ τὶς στέγες τῶν οὐρανοξυστῶν κι' ὕστερα, γέροντας πλάγια, ἄρχισε νὰ ταξιδεύῃ παράλληλα πρὸς τὸ ἔδαφος. Ἐνα ὑπέροχο θέαμα παρουσιάστηκε μπροστά του. Ἀπὸ ἐδῶ ψηλὰ ποὺ βρισκόταν, εἶδε τὸν ἥλιο ποὺ ἀνέτελλε, σκορπώντας τὸ χρυσάφι τῶν ἀχτίνων του στὴ μεγάλη πολιτεία.

Πέταξε ἔτσι κάμποσιν ὥρα πάνω ἀπὸ τὰ μεγάλη πολιτεία καταμαγεμένος ἀπὸ τὸ ἀσύγκριτο αὐτὸ θέαμα. Κι' ὕστερα, ὅταν ἀπὸ ψηλὰ εἶδε πὼς βρισκόταν πάνω ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἀποφάσισε νὰ πορσεύωθῃ. Ἐκανε μιὰ βουτιά καὶ σὲ μισὸ λεπτὸ πατοῦσε στὸν μικρὸ κηπάκο τους. Ἡ μητέρα του, ποὺ εἶχε ξυπνήσει νωρὶς καὶ τὸν περίμενε, ὅταν εἶδε αὐτὸν τὸν περίεργον ἄνθρωπο μὲ τὴ μπλὲ φόρμα καὶ τὴν κόκκινη

μπέρτα νὰ πέφτῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὴν αὐλὴ της, ἔβγαλε μιὰ τρομαγμένη κραυγὴ. Τότε ἐκεῖνος γέλασε, ἔφερε στὰ χεῖλῃ τὴν πράσινη πέτρα τοῦ ἄλλου δαχτυλιδιοῦ καὶ ἀστραπιαία ξανάγινε ὁ Μάκ Ντάνυ, ὁ ὁμορφος ἔφηβος μὲ τὰ γαλάζια μάτια καὶ τὸ καλοραμμένο σπὸρ κοστοῦμι. Ἡ μητέρα του σταυροκοπήθηκε.

—Ἐλα Χριστὲ καὶ Παναγιά!, εἶπε. Θαρρῶ πὼς ὄνειρεύομαι. Ἐσὺ εἶσαι, Μάκ; —Εἰγὼ ὁλόκληρος, χρυσὴ μου μητερούλα!

Τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε καὶ τῆς ἐκμυστηρεύτηκε τὸ μεγάλο μυστικόν. Ἦταν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ γνώρισε τὸ Γεράκι στὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ δεῦτερος ἦσαν ὁ μικρὸς Τζὶμ Γκάφας, τὸ χαλὸ ἀραπάκι, ποὺ δούλευε ὡς κλητῆρας στὰ γραφεῖα τοῦ «Νταϊνλντ Χέραλντ». Μιὰ μέρα ὁ Τζὶμ καὶ ὁ Μάκ, ποὺ εἶχε τὸν μικρὸ νέγρο ὑπὸ τὴν προστασίαν του καὶ τὸν ἔπαιρνε μαζί του σ' ὅλες τὶς δημοσιογραφικὰ ἀποστολὰς ποὺ ἀναλάμβανε, βρέθηκαν στὴν περιοχὴ τῆς Ταγκανίκας. Ἦταν μεσημέρι καὶ κάθισαν ν' ἀναπαυθοῦν στὸ ξέσκεπο ἐνὸς δάσους. Ὁ Μάκ ξάπλωσε κάτω ἀπὸ τὴ σκιά ἐνὸς δέντρου. Ὁ Λιχούδης Τζὶμ ὅμως, ποὺ εἶχε καιρὸ νὰ φάῃ γλυκό, εἶδε ἓνα κοκκοφοίνικα ἐκεῖ κοντά, φορτωμένο μὲ γλυκοὺς καρπούς, καὶ τοῦ ἀναψαν τὰ αἷματα.

—Ἀχ, νὰ εἶχα μερικὲς

καρύδες απ' αυτές!, αναστέ-
ναξε. Νά στηλωθῇ λίγο ἡ
καρδούλα μου!

—Κάθισε ἐκεῖ πού κάθε-
σαι!, τοῦ εἶπε ὁ Μάκ. Εἶναι
ἐπικίνδυνο νὰ σκαρφαλώνης
στὰ δέντρα. Ὑπάρχουν φαρ-
μακερά φίδια καὶ ἄλλα ἁ-
γρια θηρία.

Ὁ Γκάφας δὲ μίλησε, ὅλ-
λα σὲ λίγο, ὅταν ὁ λευκὸς φί-
λος του ἐκλείσει τὰ μάτια κι'
ἀποκοιμήθηκε, γλύστρησε ἀ-
θόρυβα ἀπὸ κοντά του καὶ
πῆγε καὶ σκαρφάλωσε στὸ
ψηλὸ δέντρο. Ἀνέβηκε στὴν
κορυφή του καὶ ἄρχισε νὰ
κόβῃ τοὺς γλυκοὺς καρπούς.
Ξαφνικὰ ὅμως ἓνα τεράστιο
πουλί, κάτι πού ἔμοιαζε μὲ
ἀετὸ καὶ γύπα μαζί, φάνηκε
νὰ φτεροκοπᾷ ἀπὸ πάνω
του, κάνοντας βόλτες...

—Μεγάλε Θεέ τῶν νέ-
γρων!, ἔκανε ὁ Γκάφας. Χά-
θηκα!

Καὶ τὸ μαῦρο μούτρο του
ἄρχισε νὰ γίνεται ἄσπρo ἀ-
πὸ τὸ φόβο καὶ νὰ χτυποῦν
τὰ δόντια του. Δοκίμασε νὰ
κατεβῇ, μὰ τὸ πουλί δὲν τὸν
ἄφησε. Ὁρμησε ἀπάνω του,
τὸν ἄρπαξε μὲ τὰ γαμπὰ νύ-
χια του καὶ ξαφνικὰ ὁ μικρὸς
ἀραπάκος δρέθηκε στὸν ἀέ-
ρα.

—Θεούλη μου, θὰ μὲ φάη!
Κύριε Μάκ! Κύριε Μάκ! Βο-
ήθειαι!

Ὁ νεαρὸς ρέπορτερ τινά-
χτηκε ξαφνιασμένος. Εἶδε τὸ
ἀραπάκι στὰ νύχια τοῦ με-
γάλου πουλιοῦ καὶ ξεκαρδί-
σθηκε ἀπ' τὰ γέλια. Μὰ τὴν
ἴδια στιγμή συνήλθε, κατα-

λαβαίνοντας πὼς τὸ πρᾶγμα
δὲν ἦταν καθόλου ἄστειο. Τὸ
ἄγριο ὄρνις σίγουρα θὰ με-
τέφερε στὴ φωλιά του τὸν μι-
κρὸ νέγρο καὶ θὰ τὸν κατα-
σπάραζε!

—Πρέπει νὰ τὸν σώσω!,
σκέφθηκε.

Ἔφερε τὴν μπλὲ πέτρα
στὸ στόμα του καὶ σὲ μισὸ
δευτερόλεπτο ἀπογειώθηκε
σὰν βολίδα πρὸς τὸν οὐρανὸ.
Τὸ μεγάλο πουλί ταξίδευε
μὲ μεγάλη ταχύτητα. Μὰ τὸ
Γεράκι ἦταν πιὸ γρήγορο ἀ-
πὸ κάθε ἄλλο πετούμενο. Ἡ
κόκκινη μπέρτα του ἀνέμιζε
στὸν ἀέρα καὶ τὸ κορμί του
τυλιγμένο στὴν μπλὲ φόρμα,
ταξίδευε σὸν κεραυνὸς στὸ
διάστημα. Σὲ λίγο βρέθηκε
μπροστὸ στὸ πουλί καὶ τοῦ-
κοψε τὸ δρόμο. Ἐκεῖνο, πα-
ραξενεμένο ἀπὸ τὴν περίερ-
γη αὐτὴ ἐμφάνισι, ἄφησε ἓ-
ναν ἄγριο κρωγμὸ καὶ μὲ τὸ
γαμπὸ ράμφος του δοκίμασε
νὰ χτυπήσῃ τὸν Νέο Ὑπε-
ράνθρωπο. Μὰ τὸ Γεράκι, χά-
ρις στὸ μαγικὸ ὑγρὸ πού ἔ-
κρυβε ἡ μπλὲ πέτρα τοῦ δα-
χτυλιδιοῦ πού φοροῦσε, ἦταν
ἀτρωτο. Τὸ ράμφος χτύπησε
στὸ στήθος τοῦ Νέου Ὑπεραν-
θρώπου κι' ἦταν σὰ νὰ συνάν-
τησε ἓναν ἀδιαπέραστο βα-
λύβδινο θώρακα. Ὁ Μάκ ἁ-
πλώσε τὸ χερί του καὶ τὰ δά-
χτυλά του χούφτιασαν τὸν
χοντρὸ λαιμὸ τοῦ πουλιοῦ.
Ἐκεῖνο προσπάθησε ν' ἀντι-
σταθῇ, μὰ τίποτα πιά δὲν
μποροῦσε νὰ τὸ γλυτώσῃ ἀπ'
τὸ θάνατο. Τὸ Γεράκι ἔσφι-
ξε τὰ δάχτυλά του καὶ τὸ ἄ-

γριο ὄρνεο παρέλυσε. Τὴν ἴδια στιγμή, μὲ τὸ ἄλλο του χέρι ὁ Μάκ ἔρπαξε τὰν Γκάφα, πού εἶχε χάσει τὴ φωνή του ἀπὸ τὸ φόβο καὶ τὴν ἐκπληξι.

— «Ἐπρεπε νὰ σ' ἀφήσω, νὰ πεθάνῃς λιχουδὴ!, τοῦ εἶπε ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγο προσγειώθηκαν. Γιὰ νὰ μάθῃς, ἄλλη φορὰ ν' ἀκοῦς τί σου λένε.

— Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω, κύριε Μάκ!, ἔκανε κλαψιάρικα τὸ ἀραπάκι. Δὲν θά...

Ξαφνικὰ σταμάτησε καὶ γούρλωσε τὰ μάτια του. Τώρα γιὰ πρώτη φορὰ πρόσεξε πὼς ὁ φίλος του φοροῦσε ἐκεῖνα τὰ παράξενα ρούχα καὶ ἰώρα μύλης θυμήθηκε πὼς τὸν εἶδε νὰ πετάει στὸν ἀέρα καὶ νὰ τὸν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ πουλιοῦ.

— Μὰ πὼς εἶσαι ἔτσι κύριε Μάκ; τραύλισε. Τί ρούχα εἶναι αὐτὰ πού φορεῖς; Δὲν εἶναι δυνατόν! Θὰ ὀνειρεύομαι! Βρίσκουμαι στὸ στομάχι τοῦ πουλιοῦ καὶ ὀνειρεύομαι. Θεὲ τῶν νέγρων, βοήθει! Μὲ φάγανε!

Ὁ νεαρὸς ρέπορτερ τότε θυμήθηκε. Ἐφερε στὸ στόμα του τὸ δαχτυλίδι μὲ τὴν πράσινη πέτρα καὶ ἀμέσως ὅλα ἄλλαξαν. Μέσα σὲ μιὰ στιγμή, ξανάγινε ὁ Μάκ Ντάνυ, μὲ τὸ σπὸρ κοστούμι καὶ τὰ παιδιάστικα χαρακτηριστικά.

— Πῶ! Πῶ!, ξεφώνησε ὁ Τζίμ. Θὰ τρελλαθῶ! Πρὶν μιὰ στιγμή ἦσαν τόσο διαφορετικοὶ καὶ τώρα ξανάγι-

νες... Θεὲ τῶν νέγρων! Θὰ μοῦ στρίψῃ!

— Τὴν καλύτερη δουλειὰ πού ἔχεις νὰ κάνῃς Τζίμ, εἶναι νὰ βουλώσῃς τὸ στόμα σου, τοῦ εἶπε ὁ Μάκ. Οὔτε λέξι σὲ κανέναν ἀπὸ ὅσα εἶδες!...

Προσοχή! Προσοχή!
Ἑλλάξη ὑδρογονοβολοῦ-
βα!

ΟΤΑΝ γύρισαν πάλι στὴ Νέα Ὑόρκη, τὸ Γεράκι ἄρχισε τίς συχνὲς ἐμφάνισεις του. Ὁ κόσμος μάθαινε κάθε τόσο πὼς οἱ πιὸ δοβεροὶ ἐγκληματίες εἶχαν ἐξοντωθῇ ἀπὸ τὸ Γεράκι, τὸ Νέο Ὑπεράνθρωπο, πού δὲν δεῖλινξε μπροστὰ σὲ κανέναν καὶ σὲ τίποτα. Κανεὶς δὲν ἤξερε ὅμως ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μητέρα τοῦ Μάκ καὶ τὸν μικρὸ νέγρο, ποῖος πραγματικὰ κρυβόταν κάτω ἀπὸ τὸ κοκκινογάλαζο κοστούμι, πού ἔκανε τόσα θαύματα στὸν πόλεμο ἐναντίον τοῦ ἐγκλήματος. Οὔτε αὐτὸς ὁ τετραπέρατος ὁ ἀρχισυντάκτης του, ὁ κ. Πήτερ Ἐμορϋ, μπορούσε νὰ φαντασθῇ πὼς αὐτὸς ὁ ἔφηβος μὲ τὰ ξανθὰ σγουρὰ μολλιά πού μπαίνονδγαίνε στὸ γραφεῖο του κάθε μέσα ἦταν ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος, τὸ θρυλικὸ Γεράκι μὲ τίς ἀπίστευτες ικανότητες!

Χάρης στὸ Γεράκι ὅμως, ὁ ρέπορτερ Μάκ Ντάνυ ἔκανε περίφημα τὴ δουλειὰ του. Οἱ ἐπιτυχίες του καὶ τὰ ἄρθρα του δημοσιεύονταν στὴν πρώτη σελίδα τῆς ἐφημερίδας

που ή κυκλοφορία της ανέβαινε κάθε μέρα και πιο πολύ. 'Η επιτυχίες του ήσαν μεγάλες. Και σ'ε μιά τέτοια επιτυχία χρωστούσε τ'ο γεγονός ότi τώρα θρισκόταν φυλακισμένος μέσα σ' ένα τσιμεντένιο υπόγειο.

Τήν τελευταία βδομάδα ό Μάκ Ντάνυ είχε μυριστή πώς κάτι ύποπτο συνέβαινε στη μεγάλη αυτή πολιτεία. 'Από κάτι μισόλογα, που είχε ακούσει και από μερικές πληροφορίες που συγκέντρωσε κάνοντας ρεπορτάζ, έβγαλε τ'ο συμπέρασμα πώς μιά άγνωστη ως τ'α τώρα συμμορία ξένων κατασκόπων, που δούλευε για λογαριασμό μι'ας μεγάλης δυνάμεως, προεταίμαζε κάτι τ'ο φοβερό. Τί όμως ακριβώς ήταν αυτό τ'ο κάτι δεν μπορούσε ν'α πη. 'Η δυνατή όσφρησί του, τ'ο δημοσιογραφικό του δαιμόνιο τ'ον προειδοποιούσαν, μ'α δεν καθόριζαν και τ'ο είδος τ'ου μεγάλου κινδύνου. 'Ηταν βέβαιος μόνο ότi ή έγκληματική αυτή κατασκοπευτική όργάνωσις είχε απλώσει τ'ους πλοκάμους της παντού σαν ένα τεράστιο χταπόδι και περίμενε τήν κατάλληλη ευκαιρία ν'α δράση.

Και τότε, μιά μέρα, ό ραδιοσταθμός τής Νέας 'Υόρκης έκανε μιά επείγουσα ανακοίνωσι:

«Προσοχή! Προσοχή!, είπε ό έκφωνητής με φωνή που έτρεμε από τή συγκίνησι. "Άγνώστοι επέτυχαν ν'α κλέψουν από τ'α έργαστήρια τής

'Ατομικής 'Ενεργείας μιάν ύδρογονοδόμβαν άνυπολογίστου έκρηκτικής δυνάμεως. Δεν είναι ξεηκριβωμένον άκόμα που μετεφέρθη ή δόμβα αυτή και κανείς δεν γνωρίζει τ'ους σκοπούς τ'ων άγνώστων δραστών. Ειδοποιούνται οι πολίται τ'ων 'Ηνωμένων Πολιτειών ν'α τελούν έν έπιφυλακή δια πάν ένδεχόμενον. Προσοχή! Προσοχή! 'Εκείνοι που δύνανται ν'α παράσχουν διαφωτιστικάς πληροφορίες, είτε διότι είδαν τίποτε ύποπτον, είτε διότι άκουσαν κάτι σχετικόν, ν'α σπεύσουν ν'α τηλεφωνήσουν στο 'Ομοσπονδιακόν Γραφείον 'Εγκληματολογικόν 'Ερευνών. 'Αριθμός τηλεφώνου 693-369...»

Ό Μάκ σήκωσε άμέσως τ'ο ακουστικό τ'ου τηλεφώνου και σχημάτισε στο καντράν τ'ο νούμερο που είπε τ'ο ραδιόφωνο. Ζήτησε τ'ον αρμόδιο αξιωματικό και τ'ου εξέθεσε μερικές πληροφορίες που είχε και μερικές ύποψιες του. 'Από τήν άλλη όμως άκρη τ'ου σύρματος, ό αξιωματικός που τ'ον άκουγε ξέσπασε σ' ένα δυνατό γέλιο.

—Είσαι φαντασιόπληκτος Μάκ Ντάνυ!, τ'ου είπε. "Όλα αυτά που μάς λες είναι παραμύθια! Ξέρεις τίποτα ν'α μ'ος πής για τή δόμβα; "Εμαθες που βρίσκεται αυτό τ'ο πραγματάκι που μπορεί ν'α τινάξη στ'ον άέρα ολάκερη τή Νέα 'Υόρκη; "Αν ξέρης τίποτα τέτοιο, μάλιστα, μάς ένδιαφέρει!...

—'Οχι δὲν ξέρω! εἶπε ὁ Μάκ.

—'Ε! Τότε γεια σου, Μάκ, καί... ὄνειρα γλυκά!

Τότε ὁ νεαρὸς ρέπορτερ κάθισε κι' ἔγραψε τὸ ἄρθρο του. Ἦταν ἓνα ἀποκαλυπτικὸ ἄρθρο ποὺ θὰ τυπωνόταν στὴν πρώτη σελίδα τῆς ἐκτάκτου ἐκδόσεως τοῦ «Νταϊλντ Χέραλντ». Ἐκανε μάλιστα κι' ἓνα τηλεφώνημα στὸν κ. Ἐμορὺ νὰ τὸ περιμένῃ μὲ τὸν μικρὸ νέγρο, μιά καὶ αὐτὸς δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ σηκωθῇ ἀμέσως ἀπ' τὸ κρεβάτι.

—'Αφοῦ αὐτοὶ ποὺ διευθύνουν τὸ Ὁμοσπονδιακὸ Γραφεῖο, εἶπε, δὲν μὲ πιστεύουν, ἔχω ὑποχρέωσι νὰ εἰδοποιήσω τὸν κόσμὸ νὰ φυλαχθῇ. Χίλια τὰ ἑκατὸ εἶμαι βέβαιος γι' αὐτὰ ποὺ γράφω. Δὲν ξέρω μονάχα ποιοὶ εἶναι μέσα σ' αὐτὴ τὴ συμμορία...

Ἦ Ὁ Τζιμ Γκάφας τὸ κάνει πάλι θάλασσα!...

ΤΑΤΣΙ ἄρχισε ἡ περιπέτεια αὐτῆ τοῦ Μάκ Ντάνυ κι' ἔτσι ὁ νεαρὸς ρέπορτερ βρέθηκε κλεισμένος σ' ἓνα σκοτεινὸ τσιμεντένιο ὑπόγειο, ποὺ ἔμοιαζε σὰν πηγάδι, ἀνίκανος νὰ δράσῃ, ἀφοῦ δὲν εἶχε μαζί του τὸ δαχτυλίδι μὲ τὸ μαγικὸ ὑγρὸ.

—Γιὰ τὰ ἐνδιαφέροντα τόσο γιὰ τὰ χειρόγρατά μου, σκεπτόταν, καὶ γιὰ νὰ σκαρώσουν ὅλην αὐτὴ τὴν ἱστορία γιὰ νὰ τὰ πάρουν στὰ χέρια τους, θὰ πῇ πὼς φεβνῶνται ὅτι ξέρω τὴν ἀλή-

θεια. Μὰ τότε, ἂν εἶναι αὐτὴ ἡ ἀλήθεια ποὺ φαντάζομαι...

Ἀνατρίχιασε στὴν ιδέα πὼς μπορούσε νὰ πραγματοποιηθῇ ἐκεῖνο ποὺ φοβόταν κι' ἔνοιωσε ἓνα παγωμένο ρίγος σ' ὁλόκληρο τὸ κορμί...

—Εἶμαι σίγουρος ὅτι βρίσκομαι στὰ χέρια τῆς συμμορίας, ποὺ ἔκλεψε τὴν ὑδρογονοδόμβα ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια τῆς Ἀτομικῆς Ἐνεργείας. Χίλια τὰ ἑκατὸ. Πρέπει κατὶ νὰ κάνω γιὰ νὰ προλάβω τὴν ἀνεπανόρθωτη καταστροφή.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Γκάφας ἀκουμπισμένος στὸ βολάν τοῦ αὐτοκινήτου τοῦ Μάκ, περρίμενε τὴν ἐπιστροφή τοῦ φίλου του. Κάθε τόσο κύτταζε τὸ νικέλινο ρολοὶ τοῦ χεριοῦ του.

—Μὰ τί κάνει τόσην ὥρα ἐκεῖ μέσα ὁ κύριος Μάκ; ἀνρωτήθηκε χάνοντας τὴν ὑπομονή του. Ἐπίασε, φαίνεται, τὴν κουβέντα καὶ μὲ ξέχασε. Δὲν εἶναι καθόλου ἐν τάξει! «Μὴν τὸ κουνήσης ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο» σοῦ λέει καὶ χάνεται. Γιὰ στάσου! Μὲ διέταξε νὰ μὴν τὸ κουνήσω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Δὲ μού εἶπε ὅμως νὰ μὴν... κουνήσω τὸ αὐτοκίνητο! Ἐπομένως, δὲ θὰ παραβῶ τὴ διαταγή του ἂν κάνω μιὰ βόλτα μὲ τὸ αὐτοκίνητο ὥς τὸ ζαχαροπλαστεῖο, ὅπου παράτησα ἔξη ὁλόκληρες πάστες ἀφάγωτες!

Πατάει τὸ πετάλι τοῦ γκαζιοῦ καὶ τὸ ἀμάξι ξεκίνησε. Ἦξερε κατὶ λίγα πράγματα

από αυτοκίνητο και στην άρ-
χη δεν τὰ κατάφερε άσκημα.
Ύστερα όμως, όταν μπήκε
στις μεγάλες λεωφόρους με
τη μεγάλη κίνησι, άρχισε νά
ζαλίζεται. Τὰ αυτοκίνητα
περνούσαν δίπλα του με με-
γάλη ταχύτητα, τὰ κορνάρι-

Μπορκόλια, βουτύρα, βάζα, για-
σύρτια καταπλάκωσαν τόν Τζίμ!

ομάτα τόν ξεκούφαιναν, τὰ
φωτεινά σήματα της τροχαί-
ας τόν μπερδεύαν.

—Θεέ τών νέγρων!, μπουρ-
μούρισε. Δεν τὰ πάμε καλά!
Άς γυρίσω πίσω.

Έκανε μιὰ απότομη στρο-
φή, αλλά ήτανε τόσο άδέξιος
αυτός ό χειρισμός, ώστε τό
φρένο στραπατσarıστηκε και
κάποιο μικρό βιδάκι λασκά-
ρισε στο σύστημα τών ταχυ-
τήτων. Καί τότε έγινε κάτι
τό περίεργο. Η μικρή κούρ-
σα του νεαρού ρέπορτερ με
σώφερ τό αραπάκι, άρχισε
νά πηγαίνει σαν μεθυσμένη
έδώ κι εκεί, νά τρακάρη με
άλλα άμάξια, ν' άνεβαίνει και
νά κατεβαίνει στα πεζοδρό-
μια, νά σπάξη διτρίνες, νά
ξανακατεβαίνει στο δρόμο,
νά παρασύρη τούς πόλισμαν
της τροχαίας, νά κάνη μ' ένα
λόγο ένα φοβερό σαματά και
μιὰ άπερίγραπτη άναστάτω-
σι. Ο φούκαράς ό Τζίμ, ριγ-
μένος άπάνω στο τιμόνι, μά-
ταια άγωνιζόταν νά κρατήσει
τό φρένο, νά σταματήσει αυ-
τός ό χαλασμός. Τὰ μεγάλα
μάτια του πηγαινοέρχονταν
έδώ κι εκεί τρομαγμένα και
τό γυαλιστερό μαύρο μούτρο
του είχε μουςκέψει άπ' τόν
ιδρώτα.

—Θεούλη μου!, παρακα-
λούσε κλαψιάρικα, βάλε τό
χέρι σου νά σταματήσει αυτό
τό αυτοκίνητο που τρελλάθη-
κε. Βάλε τό χέρι σου κι' έγώ
θα σου ανάψω μιὰ λαμπάδα
σαν τό μπόϊ μου...

Άλλά κανείς δεν έβαζε τό
χέρι του και τό αυτοκίνητο
συνέχιζε τόν έξωφρενικό δρό-
μο του και πίσω του ακολου-
θούσαν άστυνομικοί με μοτο-
συκλέττες για νά τό σταμα-
τήσουν και νά συλλάβουν τόν
όδηγό που τόν νόμιζαν μεθυ-

σμένο. Περισσότερο από μι-
ση ώρα συνεχίστηκε αυτό το
κυνηγητό και οι αστυνομικές
σειρήνες χαλούσαν τον κό-
σμο και είδοποιούσαν το κοι-
νό να φυλαχτή από το αυτο-
κίνητο, που εξακολουθούσε
ν' ανεβοκατεβαίνει στα πεζο-
δρόμια και να τ'α κάνει όλα
βάλασσα.

Ξαφνικά το αυτοκίνητο ά-
νέθηκε πάλι σ' ένα πεζοδρό-
μιο, αναποδογύρισε ένα τα-
ψί με μπακλαβάδες που κρα-
τούσε κάποιος στα χέρια του
χτύπησε στη διτρίνα ενός
γυαλοπωλείου και τρύπωσε
σ' ένα... γαλατόδικο! Τό τί
επακολούθησε είναι αδύνατο
να περιγραφεί. Τενεκές με
γάλα, μπουτίλιες, φρέσκο βού-
τυρο, γιουσούρτια, θάζα με
μαρμελάδες, τζάμια, καρέ-
κλες, τραπεζία, καθρέπτες,
διτρίνες έγιναν ένας άμορ-
φος σωρός και σκέπασαν το
αυτοκίνητο και τον Τζίμ
Γκάφα.

— Έπιτέλους σταμάτησε!,
άναστέναξε ο άραπάκος κα-
θώς προσπαθούσε να βγί-
από τ'α έρείπια. Μπράβο,
Τζίμ, κατάφερες να δομάσης
αυτό το τρελλό αυτοκίνητο!

Και δοκίμασε να σηκωθεί.
'Αλλά την ίδια στιγμή μια
χερούκλα ενός γίγαντα αστυ-
φύλακα τον σβέρκωσε και
τον σήκωσε σαν πούπουλο
στον αέρα. 'Ο Τζίμ φάνηκε
τότε σ'ε μια παράξενη κατά-
σταση, που έκανε όλους έ-
κείνους που τον κυνηγούσαν
τόση ώρα εξαγριωμένοι, να
βάλουν τ'α γέλια. Ένας με-

γάλος τενεκές με γάλα κι' έ-
νας άλλος με γιουσούρτι τον
είχαν περιλούσει και τον εί-
χαν κάνει αγνώριστο. Τό
μαύρο μούτρο του, που έκανε
τρομαγμένους και μαζί κω-
μικούς μορφασμούς καθώς η-

'Ο Μάκ έφερε τότε στο στόμα του
τη μπλέ παντα του δαχτυλιδιού!

ταν πασαλειμένο, δύσκολα
μπορούσε να τ'ο ξεχωρίση κα-
νείς. Τ'α γουρλωμένα μάτια
του που κύτταζαν όλους τούς
γύρω με μιάν ήλιθια έκφρα-
σι, τ'α χοντρά του χείλια, τ'α

χέρια του και τὰ πόδια του που τινάζονταν καθώς ο άστυφύλακας τὸν κρατούσε ψηλά από τὸ γυακὰ τοῦ σακκακιού του τὸν ἔκαναν νὰ μοιάζει πολὺ μ' ἐκείνους τοὺς μικροὺς φασουλῆδες καὶ παληάτσους που πουλᾶνε τὴν πρωτοχρονιά.

— Διαμαρτύρομαι! Φώναξε ὅταν κατάφερε νὰ βρῇ τὴ μιλιὰ του. Εἶμαι Ἀμερικανὸς πολίτης καὶ δὲν επιτρέπω νὰ μοῦ φέρνονται ἔτσι. Δηλαδή, δὲ φτάνει πού κατὰφερα νὰ βρῶ τὸ φρένο...

Ἀλλὰ δὲν προφτάσε νὰ τελειώσει. Μιὰ γερὴ κατραπακιά τοῦ άστυφύλακα τὸν ἔκανε νὰ συνέλθῃ. Ὑστερα τὸν βούτηξαν σ' ἓνα βαρέλι μὲ νερὸ καί, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες του, τὸν ξαναβούτηξαν ὅσο νὰ βρῇ τὸ πραγματικό του χρώμα.

Σὲ λίγο μιὰ μεγάλη διαδήλωσι διέσχισε τοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης. Μπροστὰ ὁ Τζιμ Γκάφας μὲ τὸν άστυφύλακα καὶ πίσω λογιῆς - λογιῆς ἄνθρωποι, γαλατάδες, αὐτοκινητιστές, μαγαζάτορες, ζαχαροπλάστες, ὅλοι θύματα τοῦ μικροῦ ἀραπάκου, που δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ φρένα ἐνὸς αὐτοκινήτου καὶ τὰ ἔκανε γῆς Μαδιάμ!...

Ὁ Μὰκ ἀκούει φοβερά πράγματα

Ο Μὰκ ἀνασῆκωσε τὸ κεφάλι. Ἀκουσε βήματα. Κάποιοι μπῆκαν στὴν κάμαρα, πάνω ἀπὸ τὸ ὑπόγειο ὅπου τὸν κρατοῦσαν φυλακισμέ-

νο. Στύλωσε τὸ αὐτὶ καὶ ἀπὸ τὶς κινήσεις που ἄκουγε μπόρεσε νὰ λογαριάσῃ ὅτι οἱ ἄνθρωποι που πηγαινοέρχονταν πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του ἦσαν τέσσερις ἢ πέντε. Ἀκουσε νὰ μιλούν, μὰ δὲ μπορούσε νὰ ξεχωρίσῃ τὰ λόγια τους. Ἐπρεπε ὅμως μὲ κάθε τρόπο νὰ ἀκούσῃ τὶς κουβέντες τους. Ἀν εἶχε πᾶσει στὰ χέρια τῆς συμμορίας, που ἔκλεψε τὴν ὑδρογονοδομῆα, ἔστω καὶ μερικές λέξεις θὰ εἶχαν γι' αὐτὸν τεράστια σημασία.

Εὐτυχῶς εἶχε τὸ στυλό μὰ ζι του, που ἦταν κονδυλοφόρος καὶ μιὰ μικροσκοπικὴ συσκευή μικροφώνου συγχρόνως. Ἀν μπορούσε νὰ φτάσῃ τὸ ταβάνι, ὅλα θὰ πηγαιναν καλά. Ἀλλὰ πῶς νὰ σκαρφώσῃ ὥς ἐκεῖ, νὰ καρφώσῃ κάπου τὸ στυλό του, ν' ἀκούσῃ ἔτι τοῦ χρειάζοταν; Σὰν ἓνα λιοντάρι, που εἶναι κλεισμένο σ' ἓνα στενόχωρο σιδερένιο κλουβί, ἄρχισε νὰ κανηβόλτες μέσα στὸ τσιμεντένιο ὑπόγειο, προσπαθώντας νὰ βρῇ κάποια προεξοχή, που θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ἀναρριχηθῇ ἔστω καὶ γιὰ λίγα λεπτά, νὰ φτάσῃ τὸ ταβάνι. Μέσα στὸ πηχτὸ σκοτάδι που τὸν τριγύριζε, ψηλαφώντας μὲ τὰ χέρια, πηγαινοερχόταν ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ στὴν ἄλλη, ψάχνοντας τοὺς τοίχους καὶ ζητώντας μὲ τὴν ἀφῆ ν' ἀνακαλύψῃ κάτι που θὰ τὸν βοηθοῦσε στὸ σχέδιό του.

Ἀγωνιζόταν κάμποσὴν ὥρα. Ἐπὶ τέλους κάτι ἀνακά-

λυψε. Ήταν ένα μικρό βαθούλωμα στον άριστερό τοίχο. Πάτησε το πόδι του και δοκίμασε ν' ανασηκωθεί. Μά γλύστρησε και καταράκωλε ανάσκελα στο γεμάτο ύγρασία τσιμέντο. Καθώς έπεσε όμως κάτι μετάλλινο άντήχησε. Θυμήθηκε το πιστόλι του ανθρώπου με το κόκκινο παπιγιόν, που είχε βάλει στην τσέπη του.

Πλησίασε πάλι στον τοίχο και με την κάννη του περιστρόφου άρχισε να σκάβει, να κάνη πιό βαθειά την κοιλότητα. Ναί, τώρα μπορούσε να στηριχθή κάπως. Πάτησε και στερεώθηκε. Τώρα τα χέρια του έφταναν το ταβάκι. Στερέωσε το μικροσκοπικό μικρόφωνο σ' ένα σημείο που λογάριασε πως ήταν το καλύτερο και έβαλε ένα λεπτό χαλύβδινο σύρμα στ' ατύ του. Ή συζήτησις βρισκόταν, όπως κατάλαβε, στο τέλος της. Άλλά ό,τι κι' αν άκουγε θα ήταν κέρδος. Ήταν σέ θέσι να παρακολουθήση όλες τις κουβέντες τους.

—Λοιπόν, είμαστε σύμφωνοι; ρώτησε μιά φωνή.

—Ναί σύμφωνοι, άρχηγέ!, άπάντησε κάποιος. Κανείς δε μπορεί να έχη άντίρρησι. Είναι μιά έκδικήσι που πρέπει να πάρουμε. Όφθαλμό άντι όφθαλμού! Αυτή ή νύχτα θα μείνη άξέχαστη σέ όσους καταφέρουν να επίζησουν. Γιατί φαντάζομαι πως ελάχιστοι θα είναι εκείνοι που θα μείνουν ζωντανοί! Άν πετύχουμε, θα είναι διπλό το κέρδος

μας. Θα έκδικηθούμε από τη μιά μεριά κι' από την άλλη θα πάρουμε ένα μεγάλο δώρο από εκείνους που μάς πληρώνουν γιά τη δουλειά μας!

—Τί ώρα απογειωνόμαστε; ρώτησε ένας άλλος.

—Μιά ώρα ύστερα από τα μεσάνυχτα πρέπει να βρισκόμαστε στον άέρα, άκούστηκε πάλι ή φωνή του άρχηγού. Όλοι θα βρεθούν άπροετοίμαστοι, όταν θα πέση ή δόμβα!

—Άν δέν πετυχαίναμε να πάρουμε τα χειρόγραφα αυτού του μωρού ή «Έπιχείρησις Μπρούκλιν» θα διέτρεχε τον κίνδυνο ν' άποτύχη, είπε κάποιος.

—Τί άπόγεινε ό δημοσιογράφος;, ρώτησε ό άρχηγός.

—Βρίσκεται στο πηγάδι. Άλήθεια δέν είπε κανείς τί πρέπει να κάνουμε μ' αυτόν.

—Πρίν φύγης από το σπίτι άνοιξε το κλειδί, διέταξε ή πρώτη φωνή.

Ύστερα κανείς πιά δε μίλησε. Ό Μάκ Ντάνυ άκουσε θήματα ν' απομακρύνονται. Έγινε ήσυχία. Τα όσα άκουσε ήταν άρκετα γιά να καταλάβη. Κάτι το άπερίγραπτο προετοίμαζαν αυτοί οι κακούργοι εις βάρος των ανυπόπτων κατοίκων της μεγαλύτερης πόλεως του κόσμου. Πήδησε από εκεί που κρεμόταν, έβαλε το στυλό - μικρόφωνο στην τσέπη του παντελονιού του και προσπάθησε να συγκεντρώση τη σκέψη του. Είχε μάθει το τρομερό μυστικό, είχε μαντέψει την ύπουλη

ενέργεια, μὰ ἦταν ἀνίκανος νὰ προσφέρει βοήθεια. "Αχ ἂν εἶχε μαζί του τὰ δαχτυλίδια! Τίποτε δὲ θὰ μπορούσε νὰ τὸν κρατήσει σ' αὐτὸ τὸ τσιμεντένιο σκοτεινὸ πηγάδι! Μὰ τώρα ὁ Μὰκ Ντάνυ ἦταν ἓνας κοινὸς ἀνθρώπος σὰν ὅλους τοὺς ἄλλους, ἓνας ἀνθρώπος ποὺ πνιγόταν ἀπὸ ἀγωνία, ἀνήμερος νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ δόκανο ποὺ τοῦ ἐστήσαν.

—Τί εἰρωνία, εἶπε μονολογώντας. Τὸ θρυλικὸ Γεράκι, ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος, φυλακισμένος καὶ ἀνίκανος νὰ κινηθῇ! Τί εἰρωνία τῆς τύχης...

Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος πνίγεται!

ΑΦΝΙΚΑ καὶ ἀκουσε. Προσπάθησε νὰ καταλάβῃ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν αὐτὸς ὁ παράξενος θόρυβος.

—Περίεργο, εἶπε. Σὰν ν' ἀνοιξαν κάποια μεγάλη θρύση καὶ νὰ τρέχῃ νερό...

Ναί, δὲν εἶχε γελαστή. Ἀπὸ κάπου ἔτρεχε νερό. Ἀπὸ ψηλὰ ἐρχόταν τὸ νερὸ κι' ἔπεφτε σὰν ἓνας μικρὸς καταρράκτης στὸ τσιμέντο. Ἐνοστρογγυλὸ ἀνοιγμὰ ὑπῆρχε στὴν κορυφὴ τοῦ τοίχου. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐρχόταν τὸ νερό. Ἐνοίωσε ὕστερα ἀπὸ λίγο τὰ πόδια του ὑγρά.

—Θὰ μὲ πνίξουν σὰν τὸ ποντίκι!, σκέφτηκε. Αὐτὸ ἐσήμαινε λοιπὸν ἡ φράσι ποὺ ἀκουσα: «Πρὶν νὰ φύγῃς ἀνοίξε τὸ κλειδί!». Ἀποφάσι-

σαν νὰ μὲ πνίξουν γιὰ νὰ ἔχουν ἥσυχον τὸ κεφάλι τους. Μά, γιὰ νὰ δοῦμε! Θὰ τὰ καταφέρουν;

Κύτταξε τὸ ρολοῖ του μὲ τοὺς φωσφορικοὺς δείκτες. Ἐμεναν ἀκόμα κάμποσες ὥρες ὡς τὰ μεσάνυχτα. "Αν τὰ κατάφερνε ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα νὰ γλυστρήσῃ ἀπὸ ἐδῶ μέσα, καὶ ἴσως θὰ μπορούσε νὰ κἀνῃ. Ὅμως οἱ ἐλπίδες ἦταν ἐλαχίστες. Τώρα τὸ νερὸ ἔφτανε στοὺς ἀστραγάλους του καὶ σὲ λίγο θὰ ἔφτανε στὰ γόνατα καὶ ὅλο θὰ ψήλωνε περισσότερο. "Αν μπορούσε, τουλάχιστον, νὰ φτανε αὐτὴ τὴν τρύπα νὰ τὴν ἐκλείνε μὲ κάποιο τρόπο νὰ σταματοῦσε τὸ νερό. Δοκίμασε, μὰ στάθηκε ἀδύνατο. Τὸ νερὸ ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ καὶ σιγὰ - σιγὰ θὰ τὸν σκεπάζε καί, ἀφοῦ δὲ θὰ μπορούσε ἀπὸ πουθενὰ νὰ ξεφύγῃ, θὰ πνιγότανε ὅσο καλὸ κολύμπι καὶ ἂν ἤξερε. Ἐκανε μερικές ἀκόμα προσπάθειες, μὰ ἀπέτυχε. Μιά ἄγρια ἀπελπισία τὸν κυρίεψε. Δὲν ὑπῆρχε καμὲν ἐλπίδα πιά, ἐκτός ἀπὸ ἓνα θαῦμα. Ἀλλὰ τὸ θαῦμα αὐτὸ δὲ γινόταν. Τὸ νερὸ ἀνέβαινε ἀργά, μὰ σίγουρα. Τώρα εἶχε φτάσει σχεδὸν στὴ μέση του. Δὲ μπορούσε πιά νὰ κινηθῇ εὐκόλα. Ἐπρεπε ν' ἀρχίσῃ νὰ κολυμπᾷ. Καὶ τὸ πληγωμένο πόδι του, καθὼς δρισκόταν τώρα μέσα στὸ παγωμένο νερὸ, τοῦ προξενοῦσε δυνατοὺς πόνους. Ἐξάλλου ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, λιγότευε καὶ ὁ ἀέρας, κα-

θώς τὸ νερὸ ὀλοένα ψήλωνε, καὶ ἡ ἀναπνοή του γινόταν δύσκολη. Ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ χτυπάει τρομαγμένα.

—Εἶμαι χαμένος, εἶπε μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του. Δὲν μένει παρὰ μισὸ μέτρο ὅσο νὰ φτάσῃ στὸ ταβάνι τὸ νερό. Ὑστερα ὅλα θὰ τελειώσουν...

Ἐκείνη ὅμως ἀκριβῶς τὴ στιγμή τοῦ πέρασε σὰν ἀστραπή μιὰ ἰδέα ἀπ' τὸ μυαλό. Τὸ νερὸ, καθὼς ἀνέβαινε τὸν ἔφερνε ὅλο καὶ πιὸ κοντὸ στὸ ὕψος τῆς στρογγυλῆς τρύπας, ἀπὸ ὅπου ξεχυνόταν ὁ μικρὸς καταρράκτης.

—Πῶς δὲν τὸ σκέφτηκα τόσῃ ὥρᾳ!, εἶπε καὶ κατὰ φτεροκόπησε μέσα του χαρούμενα. Καὶ ὅμως εἶναι τόσο ἀπλό!

Μὲ μερικές ἀπλωτὲς ἔφτασε στὴν πλευρὰ τοῦ τοίχου ὅπου δρισκόταν τὸ στρογγυλὸ ἄνοιγμα. Ἐβγαλε βιαστικὰ τὸ πουλόβερ του τὸ τύλιξε καὶ τὸσπρωξε μὲ δύναμι μέσα στὴν τρύπα ἔτσι πού νὰ μὴν ἐπιτρέπῃ τὸ τρέξιμο τοῦ νεροῦ. Τὸ νερὸ πραγματικὰ σταμάτησε.

—Ἐγὶνε μιὰ, πρώτης τάξεως τάπα τὸ πουλόβερ μου!, εἶπε εὐχαριστημένος ὁ Μὰκ Ντάνυ. Πρὸς τὸ παρὸν τουλάχιστο κάτι κατάφερα.

Ὅμως κατὰ βάθος ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶναι ἀνήσυχος. Γιατὶ μπορεῖ νὰ σταμάτησῃ τὸ νερὸ, ἀλλὰ δὲν ἔβλεπε κατὰ τί καλυτέρευε ἡ θέσι του. Ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ εἶναι κλεισμένος μέσα στὸ φο-

δερὸ αὐτὸ τσιμεντένιο ὑπόγειο καὶ σὲ λίγο οἱ δυνάμεις του θὰ τὸν ἐγκατέλειπαν, γιατί δὲν μπορεῖ κανεὶς ἐπ' ἀπειρον νὰ κολυμπᾷ μέσα στὸ παγωμένο νερό. Ἀρχισε κι ὅλας νὰ νοιώθῃ τὰ πόδια του καὶ τὰ χέρια του νὰ μουδιάζουν. Σὲ μιὰ - δυὸ ὥρες ἀκόμα, θὰ μουδιάζε ὀλάκερο τὸ κορμί του καὶ θὰ βούλιαζε...

«Δὲν θὰ ξαναδῶ τὴν ἀγαπημένη μου μητερούλα!, σκέφτηκε καὶ τὰ μάτια του βούρκωσαν. Θὰ γύρισε σπῖτι, θὰ βρῆκε ἄδειο τὸ κρεβάτι καὶ θὰ περιμένη γεμάτη ἀνησυχία τὸ γυρισμό του, πού δυστυχῶς δὲν πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῇ ποτέ. Ἀχ, Γκάφα, τί ἔκανες μὲ τὴ λιχουδιά σου!»

Δὲν πρόφτασε ν' ἀποτελεῖ ὥσῃ τὶς σκέψεις του. Ἀκουσε κάτι καὶ ἀνατρίχιασε. Τὸ νερὸ ἄρχισε πάλι νὰ τρέχῃ. Ὁ μικρὸς καταρράκτης τίναξε τὸ πουλόβερ, πού τοῦ ἐμπάδιζε στὸ δρόμο κι' ἄρχισε πάλι νὰ κατρακυλᾷ στὸ ὑπόγειο. Μιὰ καινούργια ἀπογοήτευσι γέμισε τὴν ψυχὴ τοῦ Μὰκ.

—Τώρα πιά δὲν μπορῶ νὰ ἐλπίζω σὲ τίποτα!, εἶπε. Τὸ νερὸ ἀνεβαίνει. Σὲ μισὴ ὥρα θὰ εἶμαι νεκρός!...

Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος ἐπευθαίνει

ΕΙΧΕ ἀρχίσει νὰ χάνῃ τὶς αἰσθήσεις του, ὅταν σὰν σὲ ὄνειρο ἔφτασαν στ' αὐτιά του βήματα καὶ συνομιλίες.

Κάποιοι κουβέντιαζαν. Τò κε φάλι του άπείχε ιόλις δυò δάχτυλα άπό τò ταβάνι. Ήταν ξαπλωμένος άνάσκελα καί άνέπνεε με δυσκολία. Τò νερό όλο καί άνέβαινε. Πολλοί άνθρωποι μιλούσαν μεγαλόφωνα καί μετατοπίζαν έδω κι' έκει έπιπλα. Ξεχώρισε τή φωνή του Τζίμ Γκάφα.

—Σ' αυτό τò σπίτι σάς λέω πώς μπήκε ο κύριος Μάκ. Μπήκε καί δέν ξαναβγήκε. Κάπου λοιπόν πρέπει νά θρίσκεται. Είμαι σίγουρος πώς έδω μέσα βρίσκεται...

Στò αστυνομικό τμήμα όπου είχε ώδηγηθή έν πομπή καί παρατάξει ο μικρός άραπάκος άφού έφαγε ένα γερό μπερντάχι ξύλο για τίς ζημιές που έκανε με τò αυτοκίνητο άρχισε νά διηγήται τὰ καθέκαστα.

—Μπορείς νά μάς δείξεις τò σπίτι που μπήκε ο Μάκ Ντάνυ παρακολουθώντας τόν άνθρωπο με τόν χαρτοφύλακα; τού είπαν.

—Άν μπορώ λέει; Μά δέν τò ξέρετε πώς ο Τζίμ Γκάφας γνωρίζει πιό καλά άπ' τόν καθένα όλους τούς δρόμους τής Νέας Ύόρκης;

Οί αστυνομικοί, που γνώριζαν τόν Μάκ Ντάνυ καί τόν άγαπούσαν γιατί πολλές φορές, σαν έξυπνος ρέπορτερ, που ήταν τούς είχε βοηθήσει στη δουλειά τους, άρχισαν ν' άνησυχούν. Άποφάσισαν νά πάνε νά δούν τί είχε συμβή. Πρίν ξεκινήσουν, έκαναν ένα τηλεφώνημα στην έφημερίδα του.

—Όχι δέν φάνηκε άπό δώ ο Μάκ, άπάντησε ο κ. Έμορυ.

Τηλεφώνησαν καί στη μητέρα του.

—Όχι δέν είναι έδω ο Μάκ. Σηκώθηκε ξαφνικά άπ' τò κρεβάτι καί τόν έχασα. Θεέ μου μήπως τού συνέβη τίποτα κακό;

—Όχι. Όχι. Ήσυχάστε, κυρία μου..

Οί έρευνες όμως τών αστυνομικών μέσα στο σπίτι τών κακούργων έμεναν χωρίς άποτέλεσμα. Τότε ο Μάκ Ντάνυ, που είχε άρχισει νά χάνη τίς αίσθήσεις του, συγκέντρωσε όσες δυνάμεις τού άπόμειναν καί με τίς γροθίες του άρχισε νά χτυπάει τò ταβάνι.

—Σπάστε τò πάτωμα!, φώναξε με άγωνία. Κινδυνεύω νά πνιγώ!...

Οί αστυνομικοί κατάλαβαν. Κινήθηκαν βιαστικά καί με τέσσερα ήλεκτρικά ίτρυπάνια, που δούλευαν μαζί, άνοιξαν μιá μεγάλη τρύπα στο πάτωμα. Ήταν καιρός. Τράβηξαν έξω άπ' τò νερό τόν νεαρό ρέπορτερ, που τώρα μόλις μπορούσε νά σταθή στα πόδια του.

—Σάς εύχαριστώ!, είπε καί λιποθύμησε.

—Στò νοσοκομείο άμέσως!, διέταξε ένας αστυνομικός.

* * *

Τò μεγάλο ρολοί του θαλάμου του νοσοκομείου ήταν άπέναντί του. Ήταν τò πρώτο πράγμα που είδε, καθώς

άνοιξε τὰ μάτια του. "Ένας γιατρός στεκόταν από πάνω του.

—Λοιπόν, Μάκ, είσαι έν τάξει τώρα; τόν ρώτησε.

Τò μυαλό του άρχισε νά δουλεύη γοργά. Σάν κινηματογραφική ταινία πέρασαν από τὰ μάτια του τὰ περιστατικά τού άπογεύματος.

— Τί ώρα είναι;, ρώτησε με άγωνία.

—Μεσάνυχτα παρά πέντε! τού είπε ó γιατρός χαμογελώντας. Θά κοιμηθής ως τò πρωί καί αύριο θά είσαι περδίκι!

Τινάχτηκε σάν νά τόν πέταξε ένα έλατήριο άπ' τò κρεβάτι. "Έπιασε τò γιατρό από τούς ώμους καί τόν κύτταξε ξαφνιασμένος.

—Τò αυτόκίνητό σου, γιατίρέ!, τού είπε. Άμέσως τò αυτόκίνητό σου!

—Είσαι τρελλός!, ξεφώνησε εκείνος. Μ' αυτά τὰ χάλια πού είσαι έτοιμάζεσαι νά κάνης περίπατο με αυτόκίνητο;

Ο Μάκ όμως δέν τόν άκουσε. Βγήκε τρέχοντας με τις πυτζάμες, σαλτάρησε στίς σκάλες, μπήκε στο πρώτο αυτόκίνητο πού βρήκε στο προαύλιο καί ξεχύθηκε σάν άστραπή στο δρόμο, άναπτύσσοντας τή μεγαλύτερη ταχύτητα πού έντεχε ή μηχανή τού άμαξιού. "Υστερα από δέκα λεπτά, βρισκόταν σπίτι του. "Ωρμησε σάν σίφουνος στην κάμαρά του. "Άνοιξε τò συρτάρι τού κομοδίνου του. Τά δυò δαχτυλίδια ήταν

εκεί. Τά πέρασε στα δάχτυλά του καί άγκάλιασε τή μητέρα του πού τόν κύτταζε με στρογγυλεμένα από τήν έκπληξι μάτια, χωρίς νά μπορή νά μιλήσει.

—Τί έπαθες, παιδί μου;, τόν ρώτησε ύστερα από λίγο όταν συνήλθε κάπως. Πώς είσαι έτσι;

—Μή με ρωτάς, μητέρα! 'Απόψε θά μάθης!...

Ντύθηκε βιαστικά πήρε στο τηλέφωνο τόν διευθυντή τού 'Όμοσπονδιακού Γραφείου 'Εγκληματικών 'Ερευνών καί τού είπε κάτι. Τηλεφώνησε στον κ. Πήτερ "Εμορυ καί τού είπε ν' άφιση τήν πρώτη σελίδα κενή, γιατί, ύστερα από δυò ώρες, θά έγγραφε τò καταπληκτικώτερο άρθρο πού είχε δημοσιευθής ως σήμερα. Κατόπιν φίλησε τή μητέρα του.

—Θέλω νά μ' εύχηθής μητέρα νά πετύχω, τής είπε καί τή φίλησε.

"Υστερα έφερε τή μπλε πέτρα στο στόμα του. "Ένοιωσε τὰ μπράτσια του νά γίνονται σάν άτσάλι καί όλόκληρο τò κορμί του νά μπαίνει σ' έναν άόρατο άτρωτο θώρακα. Τά ρούχα του χάθηκαν καί τή θέσι τους πήρε μιá γαλάζια φόρμα με κεντημένο στο στήθος ένα κεραυνό από χρυσάφι. Στους ώμους του κρεμόταν ή κόκκινη μπέρτα.

Σήκωσε τὰ χέρια ψηλά καί τίνανε τὰ πόδια του. Μπροστά στα έκπληκτα καί τρομαγμένα μαζί μάτια τής μητέρας του, άπογειώθηκε, πέ-

ρασε σὰ βολίδα ἀπὸ τὸ παρὰθυρο καὶ σὲ λίγο ταξίδευε πάνω ἀπὸ τοὺς οὐρανοξύστες τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὰ φωτισμένα πολυώροφα οἰκοδομικὰ συγκροτήματα καὶ τὰ πολύχρωμα φῶτα τῶν μεγάλων λεωφόρων μετὰ τὴ μεγάλη νυκτερινὴ κίνησι παρουσίαζαν ἕνα φαντασμαγορικὸ σύνολο. Ἀλλὰ τὸ Γεράκι, ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος, δὲν εἶχε διαθέσιμο καιρὸ νὰ θαυμάζη. Τὸ

Τὰ πολυβόλα τοῦ ἀεροπροωθούμενου μάταια χτυποῦσαν τὸ Νέο Ὑπεράνθρωπο!

βλέμμα του σὰν ἕνας δυνατὸς προβολέας ἔψαχνε τὸν οὐρανό. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐπρόκειτο νὰ ἐμφανισθῇ ὁ κίνδυνος. Κύτταζε τὸ ρολοῖ του. Δέκα λεπτὰ ἀκόμα. Ἡ κρίσιμη στιγμή ἔφτανε.

—Μὰ γιατί ἀργοῦν καὶ δὲν δίνουν τὶς ὁδηγίες πού συνεννοηθήκαμε; ἀναρωτήθηκε.

Ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως ἤρθε σὰν ἀπάντησι ἕνα ραδιοφωνικὸ μήνυμα, πού συνέλαβαν τὰ ὑπερφυσικὰ προικισμένα αὐτιά του.

«Προσοχή! Προσοχή!, ἔλεγε ὁ ἐκφωνητὴς τοῦ κεντρικοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τῆς Νέας Ὑόρκης. Σὰς ὁμιλεῖ τὸ Ὁμοσπονδιακὸν Γραφεῖον. Προσοχή! Εἰδοποιεῖται ἅπαντα τὰ ἐν πτήσει ἀεροπλάνα νὰ προσγειωθῶν ἀμέσως στὰ πλησιέστερα ἀεροδρόμια! Κίνδυνος - Θάνατος! Προσοχή! Προσοχή!»

—Τώρα εἶμαστε ἐντάξει, εἶπε τὸ Γεράκι. Σὲ λίγο δὲν θὰ ὑπάρχη στὸν ἀέρα παρὰ μονάχα ἕνα ἀεροπλάνο, τὸ ἀεροπλάνο τῶν κακούργων, αὐτὸ ἀκριδῶς πού εἶμαι ἀποφασισμένος ν' ἀντιμετωπίσω αὐτὴ τὴ νύχτα.

Ἡ βόμβα ὑδρογόνου πέφτει!

ΚΑΙ δὲν εἶχε ἄδικο. Τὸ μεγάλο ἀεροπροωθούμενο τῶν κατασκόπων δρῖσκοταν τώρα στὸν ἀέρα, κάνοντας βόλτες πάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα. Σὰν ἕνα τεράστιο ἀρπακτικὸ ὄρνεο, ἐτοιμὸ νὰ σκορ-

πίση την κατάσταση και τὸν θάνατο, ζυγιάζονταν πάνω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ σατανικὸς ἀρχηγὸς τῆς ἐγκληματικῆς αὐτῆς συμμορίας καὶ οἱ πέντε σύντροφοί του ἦταν τώρα σίγουροι πὼς ὅλα θὰ πηγαιναν καλὰ καὶ σὲ λίγο, ἐκεῖ πού τώρα ἔσφυζε ἡ ζωὴ, θ' ἀπλωνόταν τὸ τεράστιο μανιτάρι μὲ τὴν πορτοκαλιὰ ἀπόχρωσι, πού θὰ ἔδινε τὸν ὀλεθρο στὴ μεγάλη πολιτεία.

— Ἐτοιμάστε τὴ δόμβα! διέταξε.

Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τοῦ πιλότου ἦρθε σὰν ἀπάντησι μιὰ τρομαγμένη κραυγὴ:

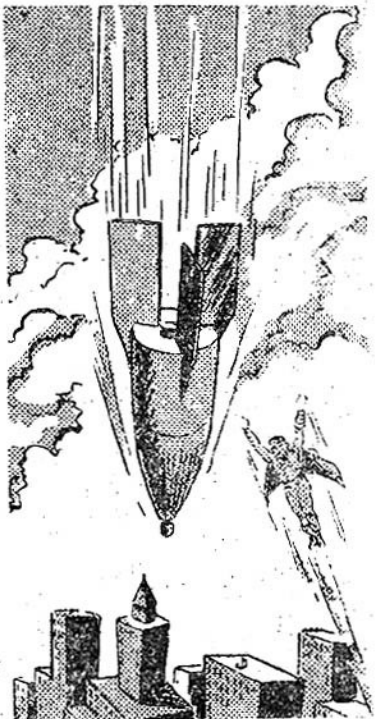
— Προσοχή! Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος φάνηκε μπροστά μας!

Ὅλοι χλώμιασαν. Ἐρρίξαν μιὰ ματιά πρὸς τὰ ἔξω. Πραγματικά, μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα, εἶδαν τὴν κόκκινη μπερτα τοῦ Γερακιού ν' ἀνεμίζει. Τοὺς πλησίαζε σὰν ἀστραπή.

— Ρίχτε του στὸ ψαχνό!, γάβγισε μὲ λύσσα ὁ ἀρχηγός.

Ἡ ὁμοχειρία τῶν πολυβόλων ἄρχισε νὰ ξερνάει φωτιά καὶ καφτὸ μολύβι. Μὰ τὸ Γεράκι δὲν φάνηκε νὰ ἐνοχλεῖται καθόλου ἀπὸ τὶς σφαῖρες. Ἦταν ἄτρωτο καὶ τίποτα δὲ μπορούσε νὰ τοῦ κόψη τὸ δρόμο. Ὁμοῖσε ἀπάνω στὸ ἀεροσκάφος ἔτοιμος νὰ συντρίψῃ μὲ τὶς γροθιές του, τὸ ἀεροπλάνο καὶ τοὺς κακοῦργους ἐπιβάτες του.

— Ρίχτε τὴ δόμβα!, ἀκού-

Ἡ δόμβα ὑδρογόνου. ἔπεφτε σφύριζοντας ἀπείσια, πρὸς τὴν Νέα Ὑόρκη!

στηκε βραχνὴ ἡ φωνὴ τοῦ ἀρχηγού. Βρισκόμαστε πάνω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς Νέας Ὑόρκης...

Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος ἔνοιωσε νὰ παγώνῃ τὸ αἷμα του. Εἶδε τὸν τεράστιο ὄγκο τῆς ὑδρογονοδόμβας, πού εἶχε κλάτῃ ἀπὸ τὰ ἐργαστήρια τῆς Ἀτομικῆς Ἐνεργείας, νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ ἀεριοπρωθυμένου καὶ μ' ἓνα ἀπείσιο σφύριγ-

μα νὰ κατευθύνεται πρὸς τὴ γῆ!

«Εἶναι φοβερό!, σκέφτηκε. Ἐκατομμύρια ἄνθρωποι θὰ βροῦν φριχτὸ θάνατο!»

Καὶ τότε πῆρε τὴν πιὸ τολμῆρὴ ἀπόφασι, ποὺ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ χωρέσῃ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Μὲ μιὰν ἀστραπιαία κίνησι, δούτηξε στὸ κενὸ συναντώντας στὸν ἐξαλλο δρόμο τὴν ὑδρογο νοδόμβια.

Τὸ Γεράκι ἦταν ταχὺ σὰν βολίδα κι' ἔσκιζε τὸν ἀέρα σὺν κεραυνός. Μὰ καὶ ἡ ὕδρογονοδόμβια κατηφόριζε μὲ ἀπίστευτὴ γρηγοράδα. Κάθε δευτερόλεπτο, κάθε χιλιοστὸ τοῦ δευτερολέπτου, τὴν ἔφερνε καὶ πιὸ κοντὰ στὸ στόχο της!

Τὸ ὄξυ σφύριγμά της, ἀκουγόταν κι' ὅλας σὰν μιὰ φριχτὴ προειδοποίησι τῆς συντελείας τοῦ κόσμου καὶ τὰ μηχανήματα τῶν ραντάρ ποὺ ἦταν στημένα στὰ πιὸ ἐπίκαιρα σημεῖα τῆς Νέας Ὑόρκης ἄρχισαν νὰ στριφογυρίζουν μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα βάζοντας σὲ κίνησι τὶς αὐτόματες σειρήνες τοῦ ἀντιαεροπορικοῦ συναγερμοῦ τῆς πόλεως. Τὰ οὐρλιαχτά τους σκέπασαν κάθε ἄλλο θόρυβο καὶ οἱ ἄνθρωποι τρομοκρατημένοι ἄρχισαν νὰ τρέχουν στοὺς δρόμους, ἀναζητώντας τὸ πιὸ κοντινὸ καταφύγιο. Ὁ πανικὸς ἄπλωσε τὰ φτερά του καὶ τὰ φῶτα τῶν κέντρων καὶ τῶν σπιτιῶν ἔσβυναν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, ἐνῶ οἱ προβολεῖς ἔστει-

ναν τὶς φωτεινὲς δέσμες τους στὸν οὐρανὸ προσπαθώντας νὰ μαντέψουν τί ἀκριβῶς συνέβαινε...

Καὶ τότε ὅλοι ὅσοι κύτταζαν ψηλά, γεμάτοι ἐκπληξι καὶ δέος, εἶδαν τὴν ἀγωνιώδη προσπάθεια τοῦ Νέου Ὑπερανθρώπου.

—Τὸ Γεράκι!, φώναξαν. Τὸ Γεράκι!

—Τὸ Γεράκι, ὁ Νέος Ὑπερανθρώπος κυνηγᾷ τὴ δόμβα...

—Θὰ προφτάσῃ;

— Τὴν ἔφτασε!

Πραγματικά, διαθέτοντας καὶ τὸ τελευταῖο ἴχνος τῆς ὑπερφυσικῆς δυνάμεως ποὺ κατεῖχε, ὁ Νέος Ὑπερανθρώπος κατῴρθωσε νὰ φτάσῃ κάτω ἀπὸ τὴ δόμβα. Ἄνοιξε τὰ χέρια του καὶ τὴν ἀγκάλιασε. Τὰ ἀτσάλινα μπράτσα του τυλίχτηκαν σὰν δυὸ μαγνητικὲς τανάλιες γύρω της καὶ τὴν συνεκράτησαν ἀπὸ τὸν ἐξαλλο δρόμο της. Ἡ τεραστία ταχύτητα ποὺ εἶχε τὸν ἀνέτρεψε. Πῆρε δυὸ τρεῖς βόλτες στὸν ἀέρα, μὰ τὰ χέρια του ἔμειναν κλειδωμένα γύρω στὴ δόμβα. Ὑστερὰ ἀπὸ μιὰ στιγμὴ, ξαναβρῆκε τὴν ἰσορροπία του καὶ ξεχύθηκε σὰ σίφουνας πρὸς τὴ θάλασσα. Καθὼς ἔσφιγγε τὴ δόμβα ἀπάνω στὸ στήθος του, ἄκουγε τὸ διαβολικὸ μηχανήμα ποὺ εἶχε στὰ σπλάχνα της νὰ χτυπᾷ ρυθμικὰ σὰν τὴν καρδιά ἐνὸς ὑπερφυσικοῦ τέρατος. Τίκι - τίκι! Τίκι - Τάκ! Τίκι - τίκι! Τίκι - Τάκ!...

"Όταν θά σταματούσε αυτό τὸ παράξενο χτυποκάρδι, θ' ἀκολουθούσε ἡ τρομακτικὴ ἔκρηξι! Τὸ Γεράκι τὸ ἤξερε πολὺ καλὰ αὐτό. Γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ προφτάσῃ. Τώρα ἔβλεπε, καθὼς ταξίδευε κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά του τὴν ὑδρογονοδόμβα, κάτω ἀπ' τὰ πόδια του τὶς ἄσπρες χαίτες τῶν κυμάτων τοῦ ὑπεράνθρωπου ὠκεανοῦ. Ἡ μεγάλη πολιτεία ἡ πανικόβλητη Νέα Ὑόρκη εἶχε μείνει πολὺ πίσω. Κι' ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος ὅλο ταξίδευε σὰ βολίδα στὸ διάστημα ζητώντας ν' ἀπομακρυνθῇ πιὸ πολὺ, ὅσο γίνεται πιὸ πολὺ, ἀπὸ τὶς κατοικημένες στεριές.

Ὑστερα ἀπὸ λίγα λεπτά σταμάτησε. Ἐρριξε μιὰ ματιά γύρω του. Ὅσο ποῦ ἔφτανε τὸ μάτι δὲν ὑπῆρχε παρὰ μονάχα θάλασσα. Ἐδῶ δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος. Ἐκανε μιὰ κάθετη ἐφόρμησι κι' ὅταν ἔφτασε διακόσια μέτρα πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ὠκεανοῦ ἄφησε τὴ δόμβα νὰ γλυστρήσῃ ἀπὸ τὰ χέρια του. Τὴν ἴδια στιγμή τινάχτηκε πρὸς τ' ἀπάνω κι' ἀπομακρύνθηκε σὰν ἀστραπὴ φτάνοντας σχεδὸν στὴ στρατόσφαιρα. Κι' ὅταν πιά βρισκόταν ἔξω ἀπὸ κάθε κίνδυνο ἔνοιωσε κάτι, σὰ νὰ συγκλονιζόταν ὀλάκερος ὁ πλανήτης. Γύρισε καὶ εἶδε. Ἐνα βουνὸ ἀπὸ νερὸ σηκώθηκε σὰ νὰ ζητοῦσε νὰ φτάσῃ τὰ ἄστρα! Εἶχε γίνει ἡ ἔκρηξι!..

Ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος, ἱκανοποιημένος, ἔρριξε μιὰ

ματιά γύρω του. Τὸ γερακίσιο βλέμμα του κάτι ἀναζητοῦσε νὰ βρῇ. Καὶ ξαφνικὰ ἔνα χαμόγελο θριάμβου κρεμάστηκε στὰ χεῖλιά του. Εἶχε διακρίνει ἐκεῖνο ποῦ ἤθελε. Ἦταν τὸ ἀεριοπροωθούμενο τῶν κατασκόπων. Τώρα ποῦ εἶδαν πὼς τὸ κατανθόνιο σχέδιό τους εἶχε ἀποτύχει, ζητοῦσαν τὴ σωτηρία τους στὴ φυγή. Μὰ τὸ Γεράκι δὲν θὰ τοὺς ἄφινε! Ἀπλῶσε τὰ χέρια καὶ ἀπὸ τὸ μεγάλο ὕψος ποῦ βρισκόταν ἔκανε μιὰ βουτιά στὸ κενὸ μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ ἀεροπλάνο, ποῦ ἀκόμα φαινόταν πρὸς τὶς ἀκτὲς τοῦ Εἰρηνικοῦ. Σ' ἓνα λεπτὸ βρισκόταν κι' ὅλας κρεμασμένους στὸ φτερό του. Μὲ δυὸ γροθιῖς του τὸ φτερό τσακίστηκε στὰ δύο. Εἶδε τὰ ἔντρομα μάτια τῶν κακούργων καὶ τὰ κατακίτρινα ἀπὸ τὸ φόβο πρόσωπά τους νὰ κάνουν παράξενες γκριμάτσες. Ἀπομακρύνθηκε. Μιὰ φλόγα ξεπήδησε. Ὑστερα κι' ἄλλες, κι' ἄλλες καὶ τὸ ἀεριοπροωθούμενο ἄρχισε νὰ παίρνει μεγάλες τούμπες στὸν ἄερα. Σὲ λίγο μιὰ γραμμὴ ἀπὸ φλόγες γέμισε τὸν ὀρίζοντα. Κι' ὕστερα μιὰ δυνατὴ ἔκρηξι. Τὸ ἀεροσκάφος τῶν σατανικῶν κατασκόπων εἶχε γίνει χίλια κομμάτια.

Ὁ Τέλις ἔχει πάντα...διότιο!...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, ὁ λόκληρη ἡ Νέα Ὑόρκη μάθαινε ἀπὸ τὶς ἑκτακτὲς ἐκδόσεις τῶν ἐφημερίδων τὸν

τρομακτικό κίνδυνο που πέ-
ρασε. Στην πρώτη σελίδα
του «Νταϊήλυ Χέραλντ» όμως
δημοσιευόταν ένα μεγάλο αρ-
θρό του Μάκ Ντάνυ γεμάτο
άπιστευτες λεπτομέρειες:
«Οι κακούργοι, έγραφε ανά-
μεσα στ' άλλα, ήσαν όργανα
της μυστικής ιαπωνικής όρ-
γανώσεως «Κίτρινος Δρά-
κος», που είχε σχεδιάσει την
καταστροφή της Νέας Υόρ-
κης εις έκδίκησιν της κατα-
στροφής της Χιροσίμα που
έγινε το 1945. Άλλα τότε
ήταν πόλεμος. Τώρα τὰ πράγ-
ματα είναι διαφορετικά. Οί
πολίται μπορούν να ήσυχά-
σουν. Οί σατανικοί κατάσκο-
ποι δεν υπάρχουν πιά...»

«Όλες οί έφημερίδες έγρα-
φαν έγκωμιαστικά όρθρα για
τò Γεράκι, τòn Νέο Υπεράν-
θρωπο, με χτυπητούς τίτ-
λους όπως αυτοί: «Τò Γερά-
κι έσωσε 7.000.000 ανθρώ-
πους!» «Ο Υπεράνθρωπος
καταφέρνει θανάσιμο χτύπη-
μα σέ σατανική σπείρα πρα-
κτόρων ξένης δυνάμεως». «Τò
Γεράκι μονομαχεί στòn άέρα
με μιά ύδρογονοδόμβα!...».
«Χιλιάδες κάτοικοι της Νέας
Υόρκης παρακολουθούν με
άγωνία τòn Νέον Υπεράνθρω-
πο να έπιτίθεται έναντίον
τών έχθρών της Αμερικής!»

Ο Μάκ Ντάνυ διαβάσει τις
έφημερίδες στη θεράντα του
σπιτιού του και νοιώθει μέ-
σα του μιά θαυεία ίκανοποί-
ησι. Τὰ δύο δαχτυλίδια με
την μπλέ και την πράσινη πέ-
τρα άστράφτουν στὰ δάχτυ-
λά του. Ο Τζιμ Γκάφας κά-

θεται μαζεμένος σέ μιά γω-
νιά και μασουλάει καρμέ-
λες.

— Όρραία τὰ καταφέραμε,
κύριε Μάκ!, λέει στο νεαρό
ρέπορτερ. Πρέπει να είμαστε
υπερήφανοι που σώσαμε τη
Νέα Υόρκη...

Ο Μάκ Ντάνυ τòn κυτάζει
λοξά.

— Δηλαδή τί θέλεις να
πής; τòn ρωτάει.

— Θέλω να πώ ότι, αν δεν
ήμουν εγώ, όλοι αυτοί οί ού-
ρανοξύστες που βλέπουμε γύ-
ρω μας και όλοι αυτοί οί άν-
θρωποι που κυκλοφορούν
στους δρόμους, μπορεί τώρα
να ήτανε στάχτη!

Ο Μάκ σηκώνει τò χέρι
του.

— Μή μου πής τώρα πώς
δεν σου χρειάζεται καρπαζά,
Γκάφα!, λέει.

Άλλα σχεδόν άμέσως συ-
νεχίζει:

— Ναί, μπορεί να έχης δί-
κιο, Τζιμ, κάνει σκεφτικός.
«Αν δεν έκανες εκείνη την
γκάφα κι' αν δεν παρακολου-
θούσαμε εκείνον τòn άνθρωπο
με τò παπιγιόν, δεν θα μπαί-
ναμε στὰ ίχνη της συμμορί-
ας του «Κίτρινου Δράκου».
Και τότε φυσικά ή ύδρογονο-
δόμβα θ' άπλωνε τò τερά-
στιο μανιτάρι της άπάνω
στη μεγάλη αυτή πολιτεία
και κάθε ίχνος ζωής θα είχε
χαθή.

Τò άραπάκι δέ μιλάει. Άλ-
λά στο γυαλιστερό μαύρο
μούτρο του άστράφτει ή εύ-
τυχία. Νά που επί τέλους ό
άσπρος φίλος του αναγνωρί-

ζει ότι μιὰ κουταράρα του μπορεί νὰ κάνη καλὸ σὲ ἑπτὰ ἑκατομμύρια ἀνθρώπους!

Καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι χώνει στὸ στόμα του μιὰ ὀλόκληρη φούχτα καραμέλες!

Τὸ τρομερὸ μυστικὸ ἀποκαλύπτεται!

ΑΦΝΙΚΑ, μιὰ παγερὴ φωνὴ ἀντηχεῖ πίσω ἀπὸ τὸν Μάκ:

—Μεῖνε ἀκίνητος, μωρό! Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πληρώσης ἀκριβὰ γι' αὐτὸ ποὺ πάθα-μει!

Ὁ νεαρὸς ρέπορτερ γυρίζει καὶ τὸ αἷμα παγώνει στὶς φλέφες του. Στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας στέκεται ὁ... ἄνθρωπος μὲ τὸ παπιγιόν! Καὶ στὸ χέρι του κρατᾷ ἕνα μεγάλο πιστόλι μὲ τὸ σκοτεῖνὸ στόμιό του στραμμένο πρὸς τὸ στήθος τοῦ Μάκ.

Ὁ Μάκ Ντάνυ δὲν τολμᾷ νὰ πιστέψῃ σ' αὐτὸ ποὺ βλέπει. Μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα καὶ τὸ πρόσωπο χλωμό, κυττάζει τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ πιστόλι. Σίγουρα, ὀνειρεύεται. Δὲ χωρεῖ καμμιά ἀμφιβολία! Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ παπιγιόν ἦταν μέσα στὸ ἀεροπλάνο, ὅταν τὸ Γεράκι τσάκισε τὸ φτερό του!

—Ἡ ἔκπληξις ἦταν δυσάρεστη, ἔ; λέει σαρκαστικὰ ὁ ἐγκληματίας. Δὲν περίμενες, σίγουρα, νὰ μὲ δῇς! Εὐτυχῶς γλύτωσα ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι τοῦ Νέου Ὑπεράνθρωπου, γιατί πρόλαβα νὰ πέσω μὲ ἀλεξίπτωτο πρὶν τὸ ἀεροπλάνο πάρῃ φωτιά! Καί, εὐτυ-

χῶς πάλι, τὸ Γεράκι δὲν ἀντελήφθη τίποτα! Δὲν εἶν' ἔτσι, Μάκ; Δὲν με εἶδες νὰ πέφτω, ἔ;

Ὁ Μάκ χλωμιάζει περισσότερο. Ἐχει μαντέψει ὁ ἀντίπαλός του τὸ τρομερὸ μυστικὸ του;

—Ἐπεσα μὲ ἀλεξίπτωτο, συνεχίζει ὁ κακούργος, καὶ ἡ πρώτη μου σκέψις ἦταν νὰ γυρίσω στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ νὰ ἐκδικηθῶ ἐναντίον τοῦ Γερακιού! Καὶ ξέρω τώρα πιά, εἶμαι βέβαιος ποῖος εἶναι τὸ Γεράκι! Τὸ μυαλό μου δούλεψε στὸ διάστημα αὐτὸ κι' ἐβγαλε μερικά συμπεράσματα. Ἐνα ἀπὸ τὰ συμπεράσματα αὐτὰ εἶναι ὅτι τὸ Γεράκι εἶσαι ἐσύ καὶ ἐσύ εἶσαι τὸ Γεράκι! Τὸ Γεράκι ἐπεμβαίνει πάντα σὲ ὑποθέσεις ὅπου ἔχεις ἀναμιχθῆ καὶ δὲν ἐμφανίζεται ποτὲ ὅταν ἐσύ εἶσαι παρών! Κι' ὅταν τὸ Γεράκι ἐμφανίζεται, δὲν μπορεί κανεὶς νὰ σὲ βρῇ ἐσένα!

Ὁ Μάκ τὸν κυττάζει μὲ φρίκη, ἀνίκανος νὰ προφέρῃ λέξι. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει μαντέψει τὸ μυστικὸ του! Καὶ δὲ θὰ διστάσῃ νὰ τὸν σκοτώσῃ!

—Δὲν ξέρω μόνο, ἐξακολουθεῖ ὁ ἄλλος, μὲ ποῖο τρόπο γίνεσαι Νέος Ὑπεράνθρωπος! Ἄν μοῦ ἀποκαλύψῃς τὸ μυστικὸ αὐτό, θὰ σοῦ χάρισω τὴ ζωή!

Τὸ χέρι τοῦ Μάκ, μὲ τὸ δαχτυλίδι μὲ τὴ μπλὲ πέτρα, ἀρχίζει νὰ κινῆται πρὸς τὸ στόμα του.

—'Ακίνητος!, διατάζει ὁ δολοφόνος. Μιά ἀκόμα κίνησι καὶ τράβηξά τὴ σκανδάλῃ! Θὰ μετρήσω ὥς τὸ τρία καί, ἂν δὲν μοῦ ἔχῃς φανερώσει τὸ μυστικό, θὰ πεθάνῃς! Ἀρχίζω: ἕνα... δύο...

Μὰ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ παπιγιὸν ἔχει κάνει ἕνα σοβαρὸ λάθος. Δὲν ἔχει δώσει καμμιὰ σημασία στὴν παρουσία τοῦ μικροῦ νέγρου.

Καὶ ὁ Γκάφας κάνει πάλι μιὰ γκάφα, ποὺ ὅμως σώζει τὸ ἄσπρο φίλο του. Σηκώνεται, σταματᾷ τὸν καταδρόχθισμα τῶν καραμελῶν καὶ λέει:

—Αὐτὸς εἶναι ποὺ μοῦ ἔκλεψε τὴν τσάντα! Πηγαίνω νὰ φωνάξω τὴν ἀστυνομία!

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ παπιγιὸν κυττάζει πρὸς τὸ μέρος του, γρυλλίζοντας ἀπὸ θυμό.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν εὐκαιρία περίμενε ὁ Μάκ. Μὲ μιὰ ταχύτατη κίνησι πλησιάζει τὸ δαχτυλίδι στὰ χεῖλη του καὶ ἡ γλῶσσα του ἀγγίζει τὴν μπλὲ πέτρα.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ δολοφόνος πιέζει τὴ σκανδάλῃ.

Μὰ εἶναι πιὰ πολὺ ἀργά! Ἡ σφαῖρα δὲν συναντᾷ τὸ στήθος τοῦ Μάκ ἀλλὰ τὸ πανίσχυρο στήθος τοῦ ἄτρωτου Γερακίου, τοῦ Νέου Ὑπερανθρώπου, ποὺ στέκεται μπροστά του μεγαλοπρεπῆς καὶ τρομερός!

Ἐνα βῆμα μπροστὰ καὶ μιὰ γροθιά καὶ ὁ ἐγκληματικός κατὰσκοπος ἐκσφενδονίζεται πρὸς τὰ πίσω, βροντᾷ πάνω στὸν τοῖχο καὶ σωριάζεται χάμω νεκρός!

Ἐνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως βγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Νέου Ὑπερανθρώπου. Εἶχε σωθῇ καὶ ἡ ἀνθρωπότης δὲν εἶχε χάσει τὸν πολύτιμο προστάτη της.

Ἡ φωνὴ τοῦ Τζὶμ Γκάφα ἀκούγεται. Πίσω του:

—Γιὰ κύτταξε!, μουρμουρίζει μὲ ἀπορία τὸ ἀραπάκι. Πολὺ φοβιτσιάρης ἄνθρωπος! Μόλις εἶπα πῶς θὰ φωνάξω τὴν ἀστυνομία, ἔπαθε συγκοπή καὶ πέθανε!

Καί, ἱκανοποιημένος, χώνει πάλι στὸ στόμα του μιὰ φούχτα καραμέλες!

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεὺς: Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσίς.

“Ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα

ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρῃ τῆς Ἑλλάδος στὴν ἄλλῃ καὶ σ' ὅλες τὶς ἑλληνικὲς παροικίες τοῦ ἐξωτερικοῦ, διαβάξουν κάθε ἐβδομάδα τὸ ὑπέροχο ἀνάγνωσμα ἡρωϊκῶν περιπετειῶν

“ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ”

Συναρπάζει, γοητεύει, δι-απλάσσει, διασκεδάζει!

Το 2ο τεύχος του «ΓΕΡΑΚΙΟΥ», που θά κυκλοφορήση την ἐρχόμενη Παρασκευή με τὸν τίτλο:

ΤΟ ΓΕΡΑΚΙ ΣΥΝΤΡΙΒΕΙ

θὰ εἶναι πιὸ συναρπαστικό, πιὸ γοητευτικό, πιὸ συγκλονιστικό καὶ πιὸ μεγαλειώδες ἀπὸ τὸ πρῶτο!

Στὸ τεύχος αὐτὸ ὁ Νέος Ὑπεράνθρωπος παλεύει με μιὰ ἄλλη συμμορία κακοποιῶν, πού ἀρπάζει παιδιὰ ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, χρησιμοποιῶντας ὡς μέσο ἓνα φοβερὸ γορίλλα!

ΤΟ ΓΕΡΑΚΙ ΣΥΝΤΡΙΒΕΙ

Ὁ Μὰκ Ντάνυ, ὁ νεαρὸς ρέπορτερ, μένει ἀμέτοχος στὴ μάχη τῆς ἀστυνομίας ἐναντίον τῶν κακούργων, ὡς τὴ στιγμή πού ὁ ἴδιος ὁ Γκάφας, τὸ ἀγαπημένο του ἀραπάκι, πέφτει στὰ χέρια τοῦ γορίλλα!

Στὸ ἴδιο τεύχος, τὸ 2, θὰ μάθετε λεπτομέρειες γιὰ τὸ

ΜΕΓΑΛΟ ΕΝΘΥΜΙΟ

πού θὰ δοθῇ σ' ὅλους τοὺς ἀναγνώστες τοῦ «Γερακίου» μαζί με τὸ 3ο τεύχος!

Κανένας δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὸ 2ο τεύχος!

ΓΕΡΑΚΙ

ΑΥΓΟΥΣΤΗΝ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩ-
ΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: Όδός Λέκκα 22 ♦ Άριθ. 1 ♦ Τιμή δρχ. 2

Οικονομικός Δ/ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιουργ. Δ/ντής: Στ. Άνεμοδουράς, Άριστείδου 174.
Προϊστάμενος Τυπ.: Άν. Χατζηβασιλείου, Άμαζόνων 25.

Όλοι όσοι αγοράσουν τὸ 3ο τεύχος τοῦ «Γερα-
κίου» θὰ πάρουν ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ ἕνα

ΜΕΓΑΛΟ ΕΝΘΥΜΙΟ

Θὰ εἶναι κάτι πού θὰ ἀρέσῃ σέ ὅλους καί πού θὰ
ικανοποιήσῃ ἀκόμα καί τοὺς πρὸ ἀπαιτητικούς ἀνα-
γνώστες!

Λεπτομέρειες γιὰ τὸ

ΜΕΓΑΛΟ ΕΝΘΥΜΙΟ

θὰ μάθετε διαβάζοντας τὸ δεύτερο τεύχος τοῦ «Γε-
ρακίου», πού θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχόμενη ἐβδο-
μάδα!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

MIKU MAOUS

ΓΕΙΑ ΣΑΣ ΦΙΛΟΙ
ΜΟΥ!
ΓΕΙΑ ΣΕ ΘΛΟΥΣ ΣΑΣ

ΣΤΟ ΚΑΛΟ ΜΙ-
ΚΥ ΜΑΟΥΣ ΚΑΙ
ΜΗΝ ΑΝΗΣΥΧΕΙΣ
ΘΑ ΦΡΟΝΤΙΣΟΥΜΕ
ΕΜΕΙΣ ΓΙΑ ΣΕ.
ΓΕΙΑ ΣΟΥ!

ΣΤΟ ΚΑΛΟ
MIKY MAOUS!
ΣΤΟ ΚΑΛΟ ΚΙ
Ο ΘΕΟΣ ΜΑΖΥ ΣΟΥ!
ΓΕΙΑ ΣΟΥ!
ΓΕΙΑ ΣΟΥ!!

ΘΗΝΟΙ ΣΤΗΝ ΠΟΝΤΙΚΟΥΠΟΛΙ
ΚΑΤΕΒΗΚΑΝ ΣΤΟ ΣΤΑΘΜ.
ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΗΣΟΥΝ ΤΟΝ
ΔΕΟ ΣΤΟ ΣΤΑΘΜ ΤΟΥΣ.
MIKY MAOUS Ο ΟΠΛΟΝ
ΠΡΕΙΣ'ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ ΑΝΑ-
ΧΗΣ, ΟΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΜΙΑ Μ-
ΓΑΛΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ.

ΑΛΛΑ ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΗ Η ΜΥΣΤΗΡ-
ΕΩΣ ΣΙΝΟΥΣΕΤΑ ΠΟΥ ΣΑΡΚΑΖΕΙ ΠΙ-
ΣΤΟ ΑΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ;

ΦΕΥΓΕΙ! ΦΕΥ-
ΓΕΙ ΣΤ' ΑΝΗΘΕΙ-
Α! ΧΑ! ΧΑ!

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΔΟΠΟΙΩΣΕ ΓΡΗ-
ΓΟΡΑ ΤΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΣΤΗ
ΦΥΡΑ!!

